

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

DUBEN

1996

OBSAH

Proč je zmrtvých- vstání důležité?	1
Zemřel Ježíš v pátek?	3
Čtyři kříže	8
Svoboda	9
Nejen prosperita	15
Sexuální výchova	16
Registrované partnerství	23
Kontrola mysli	27
Na co čekáš?	29
Zvěstovatelům evangelia	30
Zpětný úder	31
Co připravujeme?	31

PROČ JE ZMRTVÝCH- VSTÁNÍ DŮLEŽITÉ?

Někteří moderní teologové vidí otázku zmrtvýchvstání jako druhořadou a tvrdí, že je důležité znát především Ježíšovo učení. Jeden z představitelů modernistické teologie prohlásil, že by jeho víra zůstala beze změny, i kdyby se našly ostatky Ježíšova těla. Mám vážné pochybnosti, zdali správně pochopil podstatu křesťanské víry.

Kristovo vzkříšení patří k základním bodům náboženské diskuse o křesťanské víře. Zásadní otázku, zda Ježíš opravdu vstal z mrtvých, nelze pominout. Odtržení od této skutečnosti zůstáváme v zajetí prázdných spekulací o Boží existenci. Lidé si rádi poslechnou různé argumenty, ale nezdá se, že by tím byly jejich životy či smýšlení nějak ovlivněny nebo změněny. Žádného ateistu nepřesvědčí, nezasáhne a nepromění sebelépe promyšlená argumentace. Na rozdíl od filosofů, Bible Boží existenci nedokazuje. Prostě prohlašuje, že Bůh se zjevil člověku v osobě Ježíše Krista, a to způsobem všem lidem naprosto srozumitelným. Syn Boží žil podobným životem jako my, Jeho život však ovlivnil miliony lidí. On sám ztělesňuje veškeré myslitelné dobro a představuje absenci všeho myslitelného zla. Kristus formoval společenské vědomí evropské společnosti a stal se neoddělitelnou součástí jejího kulturního života.

Většina lidí připouští, že charakter Ježíše Krista byl naprosto jedinečný; žádný učitel nebyl nikdy příkladem vyšší morální úrovně než On. Anglický lord, Bothly zaútočil na křesťanství ve své knize "Čemu věřím" a dochází k paradoxnímu závěru. Říká: "*Věřím, že učení Ježíše je to nejlepší, co kdy bylo lidstvu nabídnuto.*" Je to absurdní, ale autor zřejmě přijímá Ježíšovo učení jako autentické! Je možné přijmout Jeho etické učení a oddělit ho od toho, co prohlašoval sám o sobě? Mohl být Ježíš dobrý člověk a nejlepší učitel mravnosti na světě a přesto lhát o svém poslání a své rovnosti s Bo-

2 ZÁPAS O DUŠI

hem? Znáte Jeho prohlášení? Řekl, že **je zmocněn odpouštět hříchy** (Marek 2:5; Lukáš 7:48), **dávat život věčný** (Jan 10:28; 11:25), **vzkřísit v poslední den** (Jan 6:40,44,54) a **být posledním soudcem všeho lidstva** (Matouš 25:31, Jan 5:22).

Také mnozí významní ateisté hodnotí Ježíše pozitivně jako dobrého člověka a vynikajícího učitele, aniž uvažují o tom, že sám sebe vydával za někoho, kým podle jejich ateistického přesvědčení nemohl být. Ježíš přijal úctu, jaká patří jenom Bohu. Když Petr prohlásil, "Ty **jsi Kristus, syn živého Boha**", Ježíš na to řekl: "Tělo a krev ti to nezjevily, ale můj Otec, který je v nebesích" (Matouš 16:16). Když Tomáš vyznal: "Můj Pán a můj Bůh", Ježíš mu řekl: "Že jsi mě viděl, Tomáši, uvěřil jsi. **Blahoslavení jsou ti, kteří neviděli a uvěřili.**" (Jan 20:28-29). Takové výroky, kterými dokazoval Ježíš sebe jako jediného Božího Syna, by byly jen nabubřelou megalománií, kdyby nebyly pravdivé. Když Židé chtěli od Ježíše znamení, jaké znamení jim dal? Řekl jim, že jediným znamením jim bude znamení Jonáše proroka:

◆ *Nebo jako Jonáš byl tři dni a tři noci v útrokách velryby, tak bude syn člověka tři dni a tři noci v útrokách země* (Matouš 12:39-40).

Dále řekl:

◆ *Aj, vstupujeme do Jeruzaléma a Syn člověka bude vydán předním kněžím a zákoníkům a odsoudí ho na smrt. A vydají jej k posmívání, ke zbičování a ukřižování, ale třetího dne vstane z mrtvých.* (Matouš 20:18-19)

Ježíš sám sebe považoval za Božího Syna a věřil ve vlastní vzkříšení. Kristovo zmrtvýchvstání bylo základem víry prvních křesťanů. Apoštol Pavel o Kristu říká:

◆ *..., který tělem pocházel z rodu*

Davidova, ale Duchem svatým byl ve svém zmrtvýchvstání uveden do moci Božího Syna, evangelia o Ježíši Kristu, našem Pánu. ..., aby ke cti jeho jména uposlechly a uvěřily všechny národy; (Římanům 1:3-5)

Nejpresvědčivější argument pro existenci Boha není rozlehlost vesmíru, bezpočet galaxií či uspořádání živého a neživého světa. Nejlepším důkazem Boží existence je Kristovo vtělení, Jeho učení, Jeho smrt a především Jeho zmrtvýchvstání. Právě Jeho zmrtvýchvstání nám potvrzuje, že zlo nebude mít v dějinách poslední slovo. Pochybujete-li o Bohu, o Jeho existenci, podívejte se na vzkříšeného Ježíše Krista. Křesťanská víra je vírou v Krista, který na rozdíl od jiných náboženských vůdců nezůstal v hrobě.

V okamžiku, kdy uvěříme v Kristovo zmrtvýchvstání, jsou vyřešeny i další pochybnosti ohledně Boží existence. Vy, které uvádí ve zmatek existence různých náboženství, zůstaňte ještě chvíli u Kristova vzkříšení. Je víra v Ježíše Krista rozumově souvislá, morálně silná a dost hluboká, aby obsáhla život, smrt, stvoření, vykoupení a každého jednotlivce na zemi bez ohledu na rasu a původ? Pochybnosti o Pánu vám odhalí důkazy, které vás přesvědčí. Objevte, že Ježíš je jedinou cestou k Bohu, a že i vy můžete být uvedeni do Boží přítomnosti. Potom zjistíte, že skutečnost Kristova vzkříšení je otázkou prvořadého významu.

◆ *Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině. Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. V něm je celá stavba pevně spojena a roste v chrám, posvěcený v Pánu;* (List Efezským 2:19-21)

- J.D.J. -

ZEMŘEL JEŽÍŠ V PÁTEK?

Většina křesťanů věří, že Pán Ježíš byl ukřižován v pátek a vstal z mrtvých v neděli. Proto siavíme o Velikonocích Velký pátek a Velikonoční neděle. Protože Ježíš řekl, že bude vzkříšen třetího dne, mnozí počítají zbytek pátku jako první den, celou sobotu jako druhý den a začátek neděle jako třetí den. Často se argumentuje tím, že vazby jako "třetího dne" mohou zahrnovat jen část dne a tato část se může započítávat jako celý den. Židovská encyklopedie říká, že pohřební den, i když se pohřeb koná pozdě odpoledne, se počítá jako první ze sedmi dnů smutku. Jsou ovšem křesťané, kteří s tímto vysvětlením nejsou spokojeni. Poněvadž věříme Bibli doslovně a tomu, co řekl sám Ježíš bezvýhradně, musíme hledat lepší vysvětlení. Ježíš často říkal, že vstane třetího dne, např. Matouš 16:21 a Marek 10:34. Doslovně řekl:

◆ *Jako byl Jonáš v břiše mořské obludy tři dny a tři noci, tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země. (Matouš 12:40)*

Vazba "třetího dne" by biblicky mohla zahrnovat tři dvanáctihodinové periody světla a tři dvanáctihodinové periody tmy. Nic více a nic méně než tři 24-hodinové dny, tedy 72 hodin. Věřme-li Genesis doslovně, pak se bez nejmenší pochybnosti dovíme, co "třetí den" zahrnoval:

◆ *...a oddělil světlo od tmy. Světlo nazval Bůh dnem a tmou nazval nocí. Byl večer (první tma) a bylo jitro (první světlo), den první. (Genesis 1:4-5) ... Byl večer (druhá tma) a bylo jitro (druhé světlo), den druhý. (Genesis 1:8) ... Byl večer (třetí tma) a bylo jitro (třetí světlo), den třetí. (Genesis 1:13) ...*

V Genesis třetí den zahrnuje tři večery - tmy a tři jitra - světla, dohromady 72 hodin. Kdyby byl den v Genesis sto milionů let dlouhý, potom by večer trval padesát milionů let a jitro dalších padesát milionů let, ale to je absurdní.

Rád bych předložil vysvětlení, které je v souladu s Ježíšovým proroctvím o tom, že bude:

1) tři dny a tři noci, tedy 72 hodin, fyzicky mrtev v hrobě oddělen od svého těla a že bude:

2) 72 hodin v Duši a Duchu mimo tělo v srdci země.

Bible nás nikdy nezklame a vše sama objasní, pokud bereme vážně to, co říká. Chci zdůraznit, že historická skutečnost, že Ježíš žil a zemřel v přirozeném těle a vstal v osiaveném těle, je nekonečněkrát důležitější než následující časové vysvětlení, které předkládáme.

◆ *Ježíš odpověděl: "Což nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, neboť vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtá, poněvadž v něm není světla." (Jan 11:9-10)*

Ježíš říká, že den má 12 hodin a noc má 12 hodin. Podle Ježíše tedy tři dny a tři noci představují 72 hodin.

◆ *A začal je učit, že Syn člověka musí mnoho trpět, být zavřzen od starších, velekněží a zákoníků, být zabít a po třech dnech vstát. (Marek 8:31)* Zde jsme se dověděli, že Ježíš musel vstát po třech dnech.

◆ *Ježíš jim odpověděl: "Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej postavím." (Jan 2:19)*

V tomto verši jsme se zase dočetli, že Ježíš vystaví chrám ve třech dnech, to znamená během tří dnů.

Z těchto veršů vyplývá, že doba, po kterou byl mimo své tělo, nebyla kratší

4 ZÁPAS O DUŠI

než 72 hodin, protože 12-hodinové dny musí být proloženy 12-hodinovými nocemi. Abychom tyto časové údaje zharmonizovali (po třech dnech, ve třech dnech, a tři dny), je nejpravděpodobnější, že Ježíš byl tělesně mrtev celých 72 hodin. Bůh je přesný. Má vše ve Své moci na vteřinu, nic se pro Něj neděje nekontrolovatelně. Protože Bůh určil přesný čas Ježíšova narození, pomazání (Galatským 4:4), služby (Jan 7:8) a smrti (Jan 17:1), potom je zřejmé, že i Jeho tělesná smrt měla přesnou délku trvání. Z toho vyplývá, že Ježíš Kristus byl pochován lidmi a vzkříšen Bohem Otcem téměř ve stejnou denní hodinu.

Židovský den začínal 12-hodinovou tmou - nocí od naší 18. hodiny večerní do 6. hodiny ranní. Dále pokračoval 12-hodinovým světlem - dnem od naší 6. hodiny ranní do 18. hodiny večerní. Od biblického denního času musíme tedy odečíst 6 hodin, abychom událostem rozuměli v našem hodinovém rozvrhu dne. Podle Matouše 27:46-50 Ježíš zemřel krátce po deváté hodině denní, tedy po naší 15. hodině odpolední. Židům zbývaly k pohřbu do 18 hodin jen necelé tři hodiny. Potom začínal výroční sabat Hodu beránka. Proto měli tolik naspěch:

- ◆ *Poněvadž byl den přípravy a Židé nechtěli, aby těla zůstala přes sobotu na kříži - tu sobotu (rozuměj ten svátek, sabat) byl totiž velký den -, požádali Piláta, aby ukřižovaným byly zlámány nohy a aby byli snáti z kříže. Když však přišli k Ježíšovi a uviděli, že je již mrtev, nohy mu nezlámali... (Jan 19:31,33)*

V 18 hodin našeho času začínal nový den - sabat. Musíme si uvědomit, že sabat Starého zákona nebyl název dne. Sabat biblicky znamenal svátek, slavnost, shromáždění, a proto měl mnoho

podob a mohl připadnout na kterýkoliv den v týdnu, nejčastěji však na den sedmý. V Písmu nacházíme slavnosti dnů, týdnů, novoluní, odpočínutí, posvěcení, smuteční, sklizně, žně, nekvašených chlebů, hodů Beránka ... Slavnosti měly mnoho různých podob a často trvaly sedm dní. Slavnosti odpočínutí jsou popsány v 61 případech, Hod Beránka 53 krát, slavnost posvěcení 49 krát, den odpočinku 80 krát a mohli bychom pokračovat dál. Bohoslužebné shromáždění se konalo prvního dne, sedmého dne, desátého dne sedmého měsíce, patnáctého dne sedmého měsíce ... Sabatem (sobotou) se také nazýval celý rok nebo sedmý rok úhoru. Slavnosti, oběti a bohoslužebná shromáždění byla nedílnou součástí celého systému sabatů.

- ◆ *Byl den přípravy (středa) před Velikou nocí (Paschou - čtvrtkem), kolem poledne (tři hodiny před Ježíšovou smrtí). I řekl (Pilát) Židům: "Hle, váš král". (Jan 19:14)*

Ježíš tedy zemřel necelé tři hodiny před sabatem Hodu beránka, před Paschou, což byla velká sobota, rozuměj velký svátek, sabat, a ten mohl připadnout na kterýkoliv den v týdnu. Tělo Ježíšovo muselo být pohřbeno co nejrychleji, protože Zákon jasně nařizoval, že tělo visící na kůlu muselo být pohřbeno týž den. To v našem čase znamená do 18. hodiny večerní.

Josef z Arimatie a Nikodém dostali povolení, aby sňali Kristovo tělo z kříže. Připravili je k pohřbu a pohřbili pravděpodobně těsně před 18. hodinou v blízkém nepoužitém hrobě. Měli naspěch, protože byla středa, den přípravy na Paschu. Na snění, přípravu a pohřbení těla měli méně než tři hodiny. Ježíš zemřel po 15. hodině odpolední a v 18 hodin začínala "sobota" sabat připadající toho roku na čtvrtek.

Jestliže byl Ježíš v hrobě plných 72 hodin, jak sám předpověděl - tři noci a tři dny, potom k Jeho vzkříšení nedošlo za úsvitu, jak se všeobecně předpokládá, ale naopak při západu slunce těsně před 18. hodinou. Vzkříšení při svítání by si vyžádalo jednu noc navíc - tři dny a čtyři noci. Marie Magdalská, Marie, matka Jakubova a Salome časně v neděli určitě hned po 6. hodině ranní už našly hrob prázdný.

◆ *Brzy ráno prvního dne po sobotě, sotva vyšlo slunce, šly k hrobu. Říkaly si mezi sebou: "Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?" Ale když vzhledly, viděly, že kámen je odvalen; a byl velmi veliký. Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho (anděl); i zděsily se. Řekl jim: "Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen. (Otcem) není zde. (Marek 16:2-6)*

Matouš píše, že když Pánův anděl odvalil kámen (při rozbřesku po sobotě, tedy v neděli), hrob už byl prázdný. Sám anděl na počátku neděle říká:

◆ *Není zde, neboť byl (minulý čas) vzkříšen ... (Matouš 28:6)*

Časně v neděli ženy a učedníci pouze zjistili, že Ježíš byl už vzkříšen, nic víc. Kdy však byl vzkříšen, o tom Bible nic výslovně neříká. Přesto věřím, že se dá snadno určit i přibližný čas vzkříšení, srovnáme-li verše v harmonickém akordu. Jediný verš v českých překladech, který by snad mohl nasvědčovat časnému nedělnímu vzkříšení, je:

◆ *Ráno prvního dne týdne, když Ježíš vstal, ukázal se Marii Magdalské ... (Marek 16:9)*

Část věty "Když Ježíš vstal" stojí v řeckém originále na počátku sdělení, doslovně přeloženo "nyní maje vstanuto", v kralickém překladu "vstav pak

Ježíš", takže celý verš by spíše měl znít: "Nyní, když už vstal, ukázal se časně prvního dne týdne nejprve Marii Magdalské..." Chápání tohoto verše navíc zamířila později vsunutá interpunkce, která v řeckém originále chybí. Tento verš jen říká, že Ježíš, isa vzkříšen, ukázal se v neděli Marii Magdalské, ne že byl vzkříšen v neděli.

Dosud jsme vyčetli, že Ježíš byl pochován před 18. hodinou večerní, že Jeho tělo bylo v hrobě tři dny a tři noci, tedy 72 hodin, proto musel být i vzkříšen před 18. hodinou. Ráno v neděli po 6. hodině ranní, jak času rozumíme dnes, nebo v první hodině denní, jak času rozuměli tehdejší Židé, už byl hrob prázdný. Proto musel být Ježíš vzkříšen na konci soboty před 18. hodinou, protože po 18. hodině už začínala neděle a začínala nocí, během které se obyčejně spalo, než začal v šest hodin ráno den. Z toho logicky vyplývá, že byl pochován ve spěchu těsně před 18. hodinou ve středu, neboť po 18. hodině následoval sabat (rozuměj svátek, ne sobota) - Pascha, Hod beránka; a tentokrát sabat připadl na čtvrtek. Proti tomuto pojetí můžete oponovat následujícím veršem:

◆ *A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je to dnes třetí den, co se to stalo.*

(Lukáš 24:21)

Tato slova vyslovili učedníci v neděli. Nebyl nakonec Ježíš ukřižován a pochován přece jenom v pátek? Záleží na tom, jak počítáme. Jestliže počítáme část dne jako celý den, potom bychom mohli hovořit o pátku. Počítáme-li celý den jako celý den, potom první den od pátku by byla sobota, druhý den neděle a třetí den pondělí, ale učedníci diskutují v neděli. Tato metoda počítání vylučuje pátek jako den ukřižování a pohřbu. Znovu si to promysleme:

6 ZÁPAS O DUŠI

- ♦ *Tito dva učedníci na cestě do Emáus "rozmlouvali o tom všem, co se událo". (Lukáš 24:14)*

O čem všem mohla být rozmluva? O zatčení, výsleších, bičování, ukřižování, pohřbu; to všechno se událo do konce středy, tj. do 18. hodiny večerní v den příprav; dále o zapečetění a sřežení hrobu. To se odehrálo až ve čtvrtek, tj. po 18. hodině večerní, v den Paschy, jak dosvědčují následující verše:

- ♦ *Nazířti, "to je po přípravě na svátek", shromáždili se velekněží a farizeové u Piláta a řekli: "Pane, vzpomněli jsme si, že ten podvodník řekl ještě za svého života: 'Po třech dnech budu vzkříšen.' Dej proto rozkaz, ať je po tři dny hlídán jeho hrob, aby nepřišli jeho učedníci, naukrali ho a neřekli lidu, že byl vzkříšen z mrtvých: to by pak byl poslední podvod horší než první." Pilát jim odpověděl: "Zde máte stráž, dejte hrob hlídat, jak uznáte za dobré." Oni odešli, zapečetili kámen a postavili k hrobu stráž.*

(-Nová smlouva- Matouš 27:62-66)

Vím, kralická i ekumenická Bible hovoří, že jde o den "po pátku". Stačí se však podívat do řečtiny nebo anglických překladů a zjistíme, že pátek v této pasáži není vůbec zmíněn. Překladatelé Nové smlouvy výraz "po pátku" už správně přeložili "po přípravě na svátek", takže vše, obzvláště římské zabezpečení hrobu, bylo zakončeno už ve čtvrtek, na velký svátek Hodu beránka, Paschu, kterému se také říkalo sabat. Tito dva učedníci jistě diskutovali v neděli o velekněžích, kteří namlouvali Pilátovi, že je Ježíš podvodník, a přiměli jej k zapečetění a sřežení hrobu. Čtvrtek plus tři dny je neděle.

Protože Ježíš byl ukřižován den před sabatem - a my tento výraz oka-

mžité ztotožníme s týdenní sobotou, je pochopitelné, proč mnoho křesťanů věří, že Ježíš byl ukřižován v pátek. Sobota, která následovala po Ježíšově ukřižování, však nebyla týdenním sabbatem, nýbrž výročním sabbatem, jak potvrzují následující verše:

- ♦ *Byl den přípravy před svátky velikonočními (ne před týdenní sobotou), kolem poledne. (Jan 19:14)*
- ♦ *Poněvadž byl den přípravy a těla nesměla zůstat přes sobotu na kříži, na tu sobotu připadal totiž velký svátek (a zároveň čtvrtek), požádali Židé Piláta, aby odsouzeným byly zlámány kosti a aby byli sňati z kříže. (Jan 19:31)*

Zmíněná "sobota" ("svátky Velikonoční", Pascha, Hod beránka) připadla toho roku na čtvrtek. Ježíš byl ukřižován a pochován na den příprav ve středu; ve čtvrtek byl výroční sabat - Hod beránka, pátek byl všední den a v sobotu, ke konci týdenního sabatu, byl Ježíš přesně po třech dnech vzkříšen. Když si uvědomíme, že na tento týden připadly dva sabaty, z nichž ten výroční byl ve čtvrtek, potom pochopíme, jak mohl být Ježíš ukřižován před "sobotou" a v sobotu být vzkříšen a navíc být mimo tělo tři dny a tři noci, jak sám předpověděl. Porovnáme-li Marka 16:1 s Lukášem 23:56, obdržíme stoprocentní důkaz, že na tento týden připadly dvě soboty, dva sabaty. Marek 16:1 říká:

- ♦ *Když uplynula sobota (Hod beránka), Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat. (Marek 16:1)*

Tento verš říká, že ženy nakoupily masti, až když uplynula sobota. Lukáš 23:56 však zaznamenal, že ženy připravily vonné masti a v sobotu zachovaly klid:

- ◆ *Potom se vrátily, aby připravily vonné masti a oleje. Ale v sobotu (během týdenního sabatu) zachovaly podle přikázání sváteční klid. (Lukáš 23:56)*

Marek říká, že ženy koupily masti po sobotě, Lukáš říká, že připravily masti před sobotou. Tento zdánlivý protimluv je hladce vyřešen, když přijmeme, že tento týden měl dva sabaty. Kdo věří v páteční ukřižování, nikdy tento problém nevyřeší.

Stoupenci pátečního ukřižování pak musí přiznat, že Bible obsahuje nesrovnalosti. Věříme-li Bibli doslovně, poznáme, že chyby nejsou v Bibli, ale v našem výkladu. Ženy totiž koupily masti v pátek ve všední den po výročním sabatu (což byl čtvrtek) a tentýž pátek je připravily, aby nazítí v čase týdenního sabatu (což byla sobota) zachovaly klid. Ježíšova smrt i vzkříšení jsou lemovány sabaty.

Nebojme se věřit Bibli! Doslovný Ježíšův výrok, že Jeho tělo bude v hrobě tři dny a tři noci, tj. 72 hodin, nám také zaručuje, že Jonáš byl v bříše mořské obludy stejně dlouho. Jonášův příběh je historická událost stejně jako Ježíšovo ukřižování a vzkříšení; Jonáš není bajka! Bajka by vyprázdnila kříž.

Z předchozích faktů také vyplývá, že Poslední večeře proběhla v úterý večer. Potom i slavení mše při východu slunce je nebiblické, protože Ježíš byl vzkříšen nikoli při východu, nýbrž při západu slunce. Vycházející slunce ctíli pohané, Babylóňané i američtí Indiáni.

Donald Grey Barnhouse řekl: "Osobně jsem nikdy nepochyboval, že v týdnu, ve kterém byl náš Pán ukřižován, byly dvě soboty: sobotní sabat a sabat Hodu beránka, který připadl na čtvrtek. Židé spěchali s Jeho pohřbením po Jeho středečním ukřižování a On byl pohřben plně tři dny a tři noci,

nejméně 72 hodin." Barnhouse dále cituje důkazy ze svitků od Mrtvého moře, které potvrzují, že Poslední večeře se odehrála v úterý.

Ne všechny tradice se ztotožňují s pátečním ukřižováním. Barnhouse ještě uvádí jeden francouzský katolický časopis, ve kterém se píše: "... starobylé křesťanské tradice popsané v *Didascalía Apostolorum* a *Epiphanius a Victorinus z Pettau, který zemřel r. 304, uvádějí, že Poslední večeře proběhla v úterý, a předepisují středeční půst, protože Ježíš byl ve středu zatčen, ukřižován a pochován*".

I Katolická encyklopedie, která pevně stojí za pátečním ukřižováním, přiznává, že mnozí, například Epiphanius, Lactantius, Wescott, Cassiodorus a Gregor z Toursu, odmítají pátek jako den ukřižování Krista.

V knize "Biblické otázky odpovězeny" W. L. Pettingill píše: "V který den byl náš Pán ukřižován? Je nad míru jasné, že den ukřižování byla středa". Průvodce Bibli vydán Oxfordskou universitou vysvětluje v dodatku 156, že Ježíš byl ukřižován ve středu.

Finis Dake komentoval Matouše 12:40 následovně: "Kristus byl mrtev po celé tři dny a tři noci. Byl položen do hrobu ve středu těsně před západem slunce a byl vzkříšen na konci soboty při západu slunce. Žádný biblický verš neříká, že byl pohřben v pátek při západu slunce, to by byl potom v hrobě jen jeden den a jednu noc."

Uváděné citace jsou obzvláště významné proto, že muži, kteří je vyslovili, se většinou neztotožňovali s oficiálním stanoviskem své denominace. Tito lidé promluvili z přesvědčení, ne z prospěchu. Podobně R. A. Torrey, známý evangelista a děkan Biblického institutu, napsal r. 1907: "Kvůli běžně přijaté církevní tradici, že Ježíš byl

8 ZÁPAS O DUŠI

ukřižován v pátek ... a byl vzkříšen v neděli brzy ráno, mnozí čtenáři Bible se nemohou dopočítat, že by interval mezi pozdním pátečním odpolednem a časným nedělním ránem trval tři dny a tři noci. Ať počítají, jak počítají, výsledek jsou dvě noci, jeden den a kousíček dne. Řešení tohoto problému je jakoby nalezeno v tom, že 'den a noc' je totéž co 'den' a že staří Židé počítali i zlomek dne za celý den. Někteří lidé nejsou spokojeni s tímto řešením a přiznávají se, že jsem jeden z nich".

Bible nikde nefiká, že Ježíš byl ukřižován v pátek. Bible říká, že Ježíš byl ukřižován v den před sabatem. Bible nám dokonce ani nedává možnost, abychom spekulovali, před kterým sabatem došlo k ukřižování. Určitě to nebylo před týdenním sabatem, sobotou, ale před výročním sabatem, Hodem beránka, Paschou, který byl, jak jsme se snažili doložit, ve čtvrtek.

Ježíš byl tudíž ukřižován ve středu a pohřben před západem slunce téhož dne. Po 72 hodinách byl vzkříšen při západu slunce v sobotu. Když ženy navštívily hrob za úsvitu v neděli, našly jej prázdný. V Bibli není nic, co by potvrdovalo páteční ukřižování, naopak chceme-li zharmonizovat zdánlivě si odporující verše, pouze ukřižování ve středu je sladí. Je až zarážející, kolik prorockých a starozákonních pasáží je naplněno a kolik zdánlivých protirečení v evangeliích je vysvětleno ve chvíli, kdy přijmeme, že Ježíš zemřel a byl pohřben ve středu.

- pst -

ČTYŘI KŘÍŽE

- ◆ "Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty losováním. Zároveň s ním byli ukřižováni dva zločinci, jeden po pravici, druhý po levici." (Matouš 27: 35,38)

O Velikonocích si připomínáme tři kříže golgotského návrší nedaleko Jeruzaléma. Na prostředním zemřel Pán Ježíš, který byl obětován jako Boží Beránek, aby sňal hříchy světa (Jan 1:29). Na dalších dvou vidíme zločince. Rád bych poukázal ještě na čtvrtý kříž, který na Golgotě nevidíme. Mluví o něm sám Kristus:

- ◆ *Kdo chce jít za mnou, zřekni se sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by si chtěl život zachránit, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne ho.* (Matouš 16: 24-25)

Jinde čteme:

- ◆ *Kdo jde za mnou a nenese svůj kříž, nemůže být mým učedníkem.* (Lukáš 14:27)

Čtvrtý kříž je symbol osobní pokory, sebezapření a obětavosti. Abychom našli věčný život, i my musíme zemřít. Křižování byl obvyklý způsob popravky zločinců. Odsouzení trpěli mnoho hodin, než zemřeli. Byl to jeden z nejkrutějších trestů a touto potupnou smrtí zemřel i náš Spasitel.

Čtyři kříže symbolizují čtyři vítězství:

1. Vítězství hříchu:

Na prvním kříži umíral nevěřící lotr. Byl zajat, odsouzen a ukřižován. Byl popraven za nějaký těžký zločin; v jeho životě zvítězil hřích. Zatvrzelý zločinec se ani v poslední chvíli života nepokoril. I svými posledními slovy se rouhal Bohu a urážel Krista:

- ◆ *Což ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!* (Lukáš 23:39)

Myslím si, že tento zločinec mohl tušit, kdo umírá vedle něho. Hřích ho však zaslepil natolik, že Ježíše jako Mesiáše nepřijal. Tento člověk zemřel ve své nevěře, bez Spasitele a bez naděje. Podobně umírá mnoho lidí.

2. Vítězství víry:

Na druhém kříži umíral další zloči-

nec. I on prohrál svůj život. Na rozdíl od prvního zločince odhalil svou osobní tragédii. Díval se s upřímnou vírou za kříž a za smrt, do věčnosti. Proto napomenul rouhajícího se zločince. Sám v Krista - Boha uvěřil, když se pokorně modlil a prosil:

◆ *Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království. (Lukáš 23: 42)*

Tento kříž představuje vítězství víry. Druhý zločinec věděl, že hrob neznamená konec lidské existence. Do hrobu se ukládá jen tělo; duch však žije věčně. To potvrzují i slova Pána Ježíše:

◆ *Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji. (Lukáš 23:43)*

Slova Pána Ježíše ke kajícímu lotrovi jsou důkazem toho, že Bůh vyslyší upřímnou modlitbu každého člověka. I pachatelé nejhorších činů nezůstávají bez šance. Ano, Bůh vyslyší upřímnou prosbu i člověka na prahu smrti, ale proč čekat až na poslední den? Ne vždy k tomu má člověk sílu. Proč nevěřit Kristu teď a nepřijmout Jej za svého osobního Spasitele dnes?

3. Vítězství lásky:

Na třetím kříži poznáváme vítězství čisté Boží lásky. Tam umírá nevinný Beránek Boží, aby sňal hříchy světa. Z kříže zaznívá modlitba:

◆ *Otče, odpusť jim, vřdyt' nevědí, co dělají. (Lukáš 23:34)*

Člověk dokáže snadno milovat své přátele, ale milovat své nepřátele a vrahy dokáže jen Bůh! Pán Ježíš věděl, že ti, kdo vráželi hřeby do Jeho rukou a nohou, opravdu nevěděli, co činí. Někteří z nich se to možná dozvěděli, až když se zatmělo slunce a nastalo velké zemětřesení. V tu chvíli i římský velitel zvolal:

◆ *To byl opravdu Boží syn. (Mt. 27:54)*

4. Vítězství pokory:

Čtvrtý kříž vidíme v každodenním životě. Pán Ježíš o něm říká:

◆ *Kdo chce jít za mnou, zřekni se sám sebe, den co den ber na sebe svůj kříž a následuj mě. (Lukáš 9:23)*

Dále čteme:

◆ *A kdo jde za mnou a nebere svůj kříž, není mne hoden. (Mt. 10:38)*

Nést kříž je věc nepříjemná a bolestivá. Někdy tou bolestí může být obětavá, pokorná služba bez uznání a bez lidské odměny. Taková služba vyžaduje čas, námahu, peníze a často i sebezapření. Uvědomme si však, že i náš Spasitel nesl náš hřích a prolil svou svatou krev, aby nás vykoupil. Bez kříže není možné obdržet zaslíbenou odměnu. Kříž je úděl křesťanova života; nesme proto svůj kříž bez reptání, abychom jednoho dne uslyšeli radostný hlas našeho Pána:

◆ *"Správně, služebníku dobrý a věrný; ... vejdi v radost svého Pána." (Matouš 25:23)*

Až si budeme o Velikonocích připomínat událost na Golgotě, pamatujme na všechny čtyři kříže. Kříž nevěřícího lotra nás varuje před hříchem nevíry, která vede do věčného zahynutí. Druhý kříž nás vyučuje o důležitosti víry a moci modlitby. Třetí kříž definuje Boží lásku. Boží láska nás povzbuzuje k modlitbám za ztracené i za naše nepřátele, aby se i oni mohli pokořit před Spasitelem. A čtvrtý kříž? Ten nám pomůže vstoupit do oddané a pokorné služby Bohu a bližním.

- Rev. Józsa Novák -

SVOBODA

Každý volá po svobodě a volnosti. Málokdo ví, jak přesně definovat, co to svoboda je, jak ji získat nebo co si s ní počít, když ji má. Ještě méně lidí ví, jak ji rozumně užívat. Domnívají se, že svoboda s sebou automaticky přináší všechny ostatní hodnoty. Moudrý

10 ZÁPAS O DUŠI

politický filosof sir Isaiah Berlin výstižně poznamenal, že "svoboda je svoboda, nikoli rovnost, právo, spravedlnost, lidské štěstí či klidné svědomí". Můžete mít svobodu zemřít hladu nebo svobodu být zavražděn na ulici. Svoboda je pojmem, který podněcuje lidi k tomu, aby provolávali nesmyslné slogany a chrllili ze sebe pompézní fráze.

"Co zůstává, když svoboda padne?", ptal se Kipling. Má zcela pravdu; bez jistého stupně svobody jsou lidé ubohými, omezenými a nešťastnými bytostmi. Svoboda ovšem neobstojí sama o sobě: **potřebuje být podporována vládou zákona, smyslem pro zodpovědnost, oddaností povinností.** Svoboda je plna paradoxů. Dějiny nám někdy ukazují, že lidem se žije lépe, když jsou nesvobodní anebo méně svobodní.

Nejlepší a nejjistější druh svobody přichází pomalu a dotváří se v průběhu delší doby; každá generace s rozvahou a důkladně přidává další cihly a zdvo na rostoucí stavbu. Báseň Alfred Tennyson to dobře vyjádřil, když velebil historický proces, který probíhá v zemi pevné vlády, zemi dobré pověsti, kde se Svoboda zvolna šíří od precedentu k precedentu.

Touha mužů a žen po okamžité a naprosté svobodě mnohdy přehlídí pravidlo, že nejjistější svoboda přichází pomalu. Vezměme například zvláštní paradox afrických otroků v 18. století. Většina z nich pocházela z kmenových tyraní nejdespotičtějšího druhu, kde byli nezfídka vystavováni nepopsatelným krutostem a vydáni napospas rozmarům hrozivých a krvežíznivých autokratů a kde byl život nebezpečný, brutální a krátký. Tito autokrati je používali jako potravu pro oštěpy ve svých armádách nebo je, pokud neměli dost peněz či pušek, prodávali do

otroctví arabským obchodníkům, od nichž je pak odkupovali evropští otrokáři. Tito ubozí muži a ženy, zakoušející jako otroci nejvyšší míru lidské nesvobody, museli předtím, než byli vydraženi ve Spojených státech či Latinské Americe, čelit hrůzám a nebezpečím cesty na přeplněných otrokářských lodích plujících přes Atlantik. Mnoho jich na této cestě zemřelo. Pokud přežili, je pravděpodobné, že v Novém světě, zvláště ve Spojených státech, pro ně byl život v mnoha ohledech lepší než v africké domovině. Kdo to může posoudit?

Jak lze měřit lidské štěstí a neštěstí? Kritéria pro posouzení toho, co zahrnuje pojem svobody, jsou délka života, předpokládaná relativní absence násilí a příliš vyčerpávající práce, dostatek potravy a lékařské péče a přiměřené materiální podmínky. Černoši, kteří přežili cestu přes Atlantik a byli dopraveni z oblastí Konga či Angoly do jižních států USA, žili v průměru dvakrát déle než jejich soukmenovci v Africe. Tito lidé, obchodem s otroky násilně přeměnění v americké imigranty, se rozhodně ze svého zajetí netěšili. Často utíkali a někdy se navzdory nebezpečí bouřili. Málodky ale někdo z nich projevoval sebemenší touhu navrátit se do "svobody" Afriky. Právě naopak. Ačkoli byli američtí otroci začátkem 19. století všelijak lákáni, aby se přestěhovali do tehdy nově založených osad v oblastech Libérie a Sierry Leone, pouze malý zlomek z nich se nechal přesvědčit. Zdá se, že byli raději otroky v Americe než svobodnými bytostmi v Africe. Dodnes je počet amerických černošů, kteří se vracejí do Afriky byt jen jako turisté, velmi nízký. Takřka nikdo z nich nechce na kontinent, jenž byl domovem jejich předků, trvale přesídlit. Historie jejich

lidu je učí, že Afrika pro ně vždy byla a stále je "A Dark Continent" - černý, temný světadíl.

Co se stalo větším sebeklamem než přeměna dobře spravovaných britských kolonií v Africe v nezávislé státy? Vezměme si případ Súdánu. Přísně vzato ani nešlo o kolonii, nýbrž o anglicko-egyptské kondominium. Vládla tu hrstka oddaných britských a egyptských státních úředníků, většinou mladých mužů, pracujících za malý výdělek v úmorném podnebí. Každý z nich byl zodpovědný za 50 tisíc lidí. Vedli úspěšné kampaně proti chorobám, suchu, záplavám, hladomorům, náboženskému fanatismu, pověrám, čarodějnictví a brutální polygarii. Během éry kondominia rychle vzrůstala populace a životní úroveň; země si poprvé ve své historii vybudovala infrastrukturu silnic, železnic a jiných komunikací, nemocnic, klinik, škol a knihoven. Byl to pokrok - pravý, nefalšovaný a smysluplný pokrok. V padesátých a šedesátých letech tohoto století získal Súdán svobodu. Důsledkem byl rychlý pád do propasti občanské války, strašlivé tyranie, hladomorů, masakrů, velmi krutého náboženského a rasového útisku a celkové bídy. Miliony lidí zemřely hladem; miliony dalších uvízly - a to zřejmě navždy - v bezútěšných uprchlických táborech. Kdo mohl svobodněji užívat svého života - Súdánci koloniální éry nebo Súdánci "svobodní"?

Podobných příběhů se odehrálo po celé Africe, kde bylo nejméně padesát zemí transformováno z kolonií v nezávislé a svobodné státy, velmi mnoho. Některým se daří lépe než jiným, i když jen výjimečně mají vyšší příjem na osobu než za koloniální správy, přestože uplynulo již půl století a byly jim poskytnuty nespočetné miliardy dolarů

zahraniční pomoci. To nedokazuje, že měly zůstat koloniemi. Vyplyvá z toho ale, že svoboda a nezávislost, svobodné demokratické volby, kongresy a parlamenty - že toto vše znamená pro lidské štěstí velice málo bez vlády zákona. Jinými slovy nezávislost a demokracie jsou bez vlády zákona celkem bezcenné.

Angličtí imigranti si přivázeli vládu zákona na lodích přes oceán a zaváděli ji na druhé straně Atlantiku. Zakotvili ji pevně v soudech v Massachussetts, Virginii, Connecticutu, New Yorku, New Jersey a Marylandu - kdekoli se usadili. Měli své vlastní soustavy zákonů, sepsaných a schvalovaných zákonodárnými shromážděními od samých počátků osídlování. Demokracie, která v 13 amerických koloniích postupně vznikala, byla vždy založena na zásadě rovnosti všech před zákonem, na tom, že zákon musí být spravedlivě uplatňován vůči guvernérovi a králi i vůči poslednímu z jeho poddaných. Proto vlastně sáhli kolonisté po zbraních a vybojovali si vítězství: byli přesvědčeni, že se král a jeho vyslanci pokoušejí postavit nad zákony nepsané ústavy. Pak aby nic neriskovali, si vyhlásili vlastní psanou ústavu, v níž přesně ukazovali, jak by měly být zákony vytvářeny, ctěny a prosazovány, a pokud by to bylo nutné, pozměňovány. Toto vše se událo dlouho předtím, než bylo zavedeno všeobecné hlasovací právo. Plnoprávná demokracie - svoboda, pokud chcete - přišla do Spojených států až sto let poté, co byla na západním pobřeží Atlantiku definitivně zavedena vláda zákona. Ačkoli byla vláda zákona postavena na skále zvyku a praxe, byla demokratická svoboda, která přišla, skutečná, smysluplná a trvalá. V Anglii i ve Spojených státech bylo tedy za-

12 ZÁPAS O DUŠI

chováno správné historické pořadí priorít.

Nezávislost je bezcenná bez bezpečnosti života; svoboda je prázdnou frází, jestliže mocní zákon nedodržují a rozhodují pouze muži s puškami. A více než vládu zákona potřebujeme cosi, co nedokáže prosadit žádný zákon sám o sobě: smysl pro občanskou odpovědnost. Osobní svoboda je skvělá věc, ale smysl pro společenství je také skvělá věc a jedno bez druhého není k ničemu. Tento smysl pro společenství, nepostradatelný pro dobrou vládu, si nikdy nevytvoříme, pokud nejsme vedeni k tomu, abychom na sebe brali odpovědnost ve svých rodinách, farnostech, školách, v podnikání a zaměstnání. **Odpovědnost musí být vštěpována odmalička, neustále živena a podporována učením, příklady a uvážlivým chováním institucí. Sobectví a egoismus jsou špatné, kolektivní sobectví a kolektivní egoismus jsou pro dobrou vládu zkázou.** Je podstatné, aby se chlapci a dívky učili historii a aby byla občanská výchova naplňována představou služby, a to služby nejen sobě samému a rodině, ale i svému společenství a státu. Sebezdokonalování je dobré samo o sobě a pro dosahování obecné prosperity je velice potřebné - stejně tak potřebná je ovšem služba společenství. Nejúčinnější a nejcennější je spojení obojího. **K největší prosperitě dospívá stát, kde panuje silný individualismus, který je ale vyživován stejně silnou obecní strukturou.** Takový stát, kde bylo dosaženo rovnováhy mezi službou sobě samému a službou obci, bude s největší pravděpodobností státem svobodným i bohatým.

Smysl pro odpovědnost je těsně propojen se smyslem pro povinnost.

V dnešním světě je slovo "povinnost" málo užíváno. Je to však slovo velmi důležité, protože představuje tmel civilizace. Neustále slyšíme někoho mluvit o právech. Všichni máme údajně právo na spoustu různých pěkných věcí: právo na vzdělání, na lékařské ošetření, na svobodu projevu a tisku, právo volit i ve volbách kandidovat a těšit se rovnosti před zákonem, právo cestovat, být odborově organizován, vlastnit majetek a volně s ním nakládat a právo na štěstí. **Tato práva jsou uchovávána v mnoha listinách, ustanoveních a všeobecných deklaracích.** Vyhlašování práv se stalo módou od té doby, co francouzští revolucionáři sepsali v roce 1789 první Deklaraci lidských práv. Tato práva (a mnoho jich od časů francouzské revoluce přibýlo) jsou pokládána za neodmyslitelnou součást svobody a volnosti.

Může se však stát, že "práva", tak jako svoboda sama, se ukážou být pouhou iluzí. V průběhu 20. století nechaly systémy formálně oddané svobodě a lidským právům zabít zhruba 100 milionů mužů, žen a dětí. A tento proces pokračuje. Teoreticky nemá nikdo větší práva, svobodu a naděje na vyšší blahobyt než miliarda lidí, kterým vládne ústava Čínské lidové republiky. Tato ústava však nemá ani cenu papíru, na němž je napsána. Ve skutečnosti občané žádného jiného státu nemají větší naděje skončit v koncentračním či pracovním táboře než právě oni. V současnosti pobývá v čínském Gulagu asi dvacet milionů lidí. Většinou jsou využíváni k otročké práci. Málokdo z nich, i pokud mají pevně stanovený trest, má větší naděje, že se ještě někdy bude těšit bytí jen omezeným svobodám, které mají Číňané nekriminalizovaní. Vláda zákona

v komunistické Číně nic neznamena. Rovněž právo volit je bezcenné a řadoví Číňané, kteří teoreticky požívají nezávislosti, jsou ve skutečnosti méně svobodní než za dob koloniálního panství, kdy byly rozsáhlé enklávy země spravovány Evropany a Američany.

Vůči nárokům na práva bychom tedy měli vždy být nedůvěřiví. To platí i v západních společnostech, které vládu zákona i všeobecné hlasovací právo zavedly. Většina států s psanou ústavou má své svobody zakotvené v právech ve formě nějakého základního dokumentu, jako je Listina práv či Deklarace práv. O právech je jednodušší teoreticky mluvit, než je prakticky realizovat. Problémem je, že práv je příliš mnoho, skutečných i imaginárních. Idealisté neustále - a optimisticky - vymýšlejí práva nová, aniž by vážně přemýšleli o tom, zda jsou uskutečnitelná či dokonce potřebná. Každý, jak můžeme slyšet, má právo na práci. Ale kdo anebo co může každému práci zaručit? Stát to nedokáže, aniž by zároveň nevytvářel pracovní místa, která budou více méně zbytečná a bude je možné udržet pouze za pomoci velkých a rostoucích částek ze státních pokladny. Sovětský svaz zaručoval a - v jistém smyslu - zajišťoval práci každému, ale také tímto způsobem zbankrotoval a jeho občané skončili v bídě; nyní se potýká s masovou nezaměstnaností, s hyperinflací a takřka všudypřítomnou kriminalitou.

Pokud stát doopravdy práci zaručit nedokáže, kdo jiný je toho schopen? Odpověď zní: NIKDO. O právu na práci je tudíž lepší vůbec nehovořit. Podobně dnes můžeme slyšet o dětských právech - včetně práva dítěte "rozvést" se od svých rodičů. Ani tato teoretická práva dětí nemohou být v praxi zajištěna, jestliže nebudeme vážně porušovat

práva rodičů, učitelů či jiných osob. Takové poučení jsme již získali díky Zákonu o právech dítěte, schválenému roku 1989 ve Velké Británii, který nabyl plné platnosti před rokem, a již nyní se prokazuje, že je nepoužitelný.

Potíž je v tom, že v současnosti dostává zákonnou podobu více práv, než existuje spravedlnosti, která by je uspokojila. Ve světě existuje omezené množství spravedlnosti (z praktického hlediska), zatímco poptávka po právech je neomezená a neuspokojitelná. Přirozeně pak skončíte nikoli u prosazování nebo užívání práv, ale u střetu práv. Takové konflikty nastávají stále častěji a čím dál více přivádějí společnost do morální slepé uličky. Právo ženy "rozhodovat o svém těle", a tedy nechat si provést potrat, je v rozporu s právem nenarozeného dítěte na život. Právo chudých, ať oprávněné či neoprávněné, pobírat sociální dávky, jež jsou pevně stanoveným procentem průměrného platu, je v rozporu s právem všech zaměstnaných občanů, aby jim po odečtení daní zbyl přiměřený díl výdělku. Právo sociálně ukřivděných rasových menšin, aby se jejich důvodům ke stížnostem dostalo zadosťučnění prostřednictvím zákonných opatření, pozitivní diskriminace či zvláštních zaměstnaneckých kvót je v rozporu s právem většiny na rovný přístup ke vzdělání, hledání pracovního místa, poskytování sociálních výhod a dalším zákonným nárokům. Nelze někomu zajistit práva udělením privilegií, aniž bychom někomu jinému práva ubírali.

Někdo by mohl argumentovat, že americký politický systém je zakotven v právech a funguje poměrně dobře již dvě stě let. Prohlášení nezávislosti a Ústava Spojených států včetně jejich doplňků se nicméně osvědčovaly jen proto, že otcové zakladatelé věděli, že

14 ZÁPAS O DUŠI

Amerika je hluboce zbožná země, v níž jsou všichni občané od dětství vychováni k hlubokému a živému smyslu pro své povinnosti. Rodina, církev i škola jej vštěpovaly mladým a mladí vyrůstali, aby vykonávali své povinnosti k rodině, ke společenství, státu a spoluobčanům. Když jsou povinnosti pravidelně a svědomitě plněny většinou částí společnosti, není třeba požadovat tolik práv. V dokonalé společnosti, kde každý plní své povinnosti, vlastně nejsou práva nijak nutná - každému se automaticky dostane, co mu patří. Nežijeme samozřejmě v dokonalé společnosti, a tak jsou práva ustavena v zákonech. Skutečná naděje, že budou prosazena, se však zvyšuje, pokud převážná většina občanů dobrovolně plní své povinnosti. Ve společnosti tak hluboce nábožensky založené jako Amerika 19. století, kde byly povinnosti na základě svobodné vůle uznávány a zpravidla všemi vykonávány, nebyla práva tak potřebná jako dnes, a proto se o nich také méně mluvilo. Ve 20. století, kdy je v některých oblastech USA, především ve velkých městech, náboženství v úpadku, existuje větší potřeba práv a daleko více se o právech mluví. Je to nezvratný fakt, který si někdy neradi přiznáváme. Podstatnou součástí dobrovolného praktikování náboženství je sebekázeň; a kde mají lidé pod kontrolou své sobectví a záliby, tam jsou méně přestupována práva ostatních, z čehož plynou nižší požadavky, aby byla tato práva vynucována zákonem. Čím více lidí plní své náboženské povinnosti, tím menší je potřeba zákonů, pozitivních i negativních. Muži a ženy mají tudíž více volnosti. Sebekázeň je vždy lepší než kázeň daná zákoným právem.

Směřuji k jedné velmi prosté, ale podstatné skutečnosti: **SKUTEČNÁ VOLNOST, VOLNOST NAPROSTÁ, NEMŮŽE EXISTOVAT BEZ BOHA.** Lidé často nesmyslně spojují náboženství s omezením svobody, nátlakem a podrobováním se nařízením. To je velmi povrchní pohled na věc. Občanská společnost je nekonečně bezpečnější a sympatičtější, když jsou lidé naplnění spíše posvátnou hrůzou z Boha než z policie. Potřebujeme mít před něčím nebo někým respekt, protože jsme nedokonalé bytosti - to je dějinný fakt, jenž byl kdysi nazván prvotním hříchem. Můžete tomu říkat, jak chcete, ale zůstává to skutečností. Lidé jsou nedokonalí, a jsou tudíž náchylní k tomu hřešit a porušovat zákon. Tato nedokonalost či vada musí být napravována nebo držena pod kontrolou pomocí trestního zákona, policie, soudů a věznic. Čím větší bázeň mají lidé před Bohem, a tedy čím více krotí své vášně, tím méně je nutné, aby byli omezováni a trestáni ze strany státu, a tím svobodnější pak jsou. Právě toto má na mysli apoštol Pavel, když v Listu Římanům hovoří o svobodě, kterou lidé nacházejí v Kristu. Tím, že se ukážeme, že držíme vlastní choutky a sobectví na uzdě dobrovolnými omezeními, dosáhneme určité svobody nad svými vášněmi, což je svoboda vůbec nejcennější, svoboda, kterou nemůže zaručit žádná ústava ani zákon.

Každá úvaha o svobodě proto musí brát v úvahu rozštěpenou přirozenost člověka. Dovolím si v této souvislosti připomenout Pascalova slova:

"Jaký přelud je tedy člověk! Jaká novota, jaká obludnost, jaká změť, jaký podnět protimluvů, jaký div! Soudce všech věcí, nejasný zemní červ, správce pravdy, stoka nejistoty a bludu, sláva i odpad vesmíru... Jsou-li vzneše-

né a ubohé stránky tak zjevné, je nezbytně nutné, aby nám pravdivé náboženství ukázalo nejen to, že v člověku je nějaký velký princip vznešenosti, ale že je v něm i velký princip ubohosti. A rovněž je třeba, aby nám vysvětlilo důvod těchto ohromujících rozporů."

Tuto dichotomii v člověku, tento rozpor, tento hrozivý dualismus nelze vyřešit bez Boha. Pouze v kontextu Boha či náboženství je možné dát roztržštěné části člověka dohromady. Žádná soustava lidských zákonů, ústava nebo deklarace tu nepostačí. V díle jezuitského teologa Karla Rahnera je místo, týkající se konkrétně pojetí svobody člověka. Pokud zůstanou rozpory v člověku nevyřešeny pak volnosti nedosáhneme a svoboda bude beze smyslu. Kdyby Bůh zmizel, člověk by byl méně sebevědomý. Rahner říká, "člověk by zapomněl na jednotu a její základnu..., zapomněl by, že zapomněl. Přestal by být člověkem. Poklesl by na úroveň chytřého zvířete." Lidský druh by mohl přetrvat v biologickém smyslu, mohl by si dokonce uchovat svou techniku, ale "zemřel by kolektivní smrtí a stal se kolonií neobvykle důmyslných živočichů". Za takové situace a za podmínek vyspělé ničivé techniky by jeho konečný osud byl příliš hrůzný na to, abychom jej dokázali předvídat. Zkrátka a dobře nestačí, abychom byli svobodní tak, jako jsou svobodná zvířata: potřebujeme být svobodní v rámci morálního vesmíru, který chápeme a přijímáme. Jestliže nemůžeme být smysluplně a naprosto svobodní bez Boha, bez morálky, bez uznání povinnosti, pak je jasně někdo (či něco) zodpovědný za to, aby zajistil, že se těmto věcem naučíme, a aby nás je učil se všemi jemnostmi a s přesvědčením, které si tyto složité pojmy žádají.

Zkráceno z anglického originálu

"Freedom. Taking account of humane nature", časopis Crisis, březen 1995,
přeložil Emanuel Zákora
pro OBČANSKÝ INSTITUT

NEJEN PROSPERITA - ALE TAKÉ MORÁLKA A PRÁVO

Chcete, aby naše republika prosperovala? * **Chcete, aby zákony u nás platily pro všechny stejně?** * Přejete si, aby korupce a daňové úniky byly důsledně potlačovány a pachatelé trestáni? * **Chcete žít v právním státě?** * Chcete, aby zvolení politici sloužili občanům a nejen sami sobě? * **Bojíte se na ulici o svou bezpečnost?** * Potřebujete ke svému životu něco více, než je Bingo, Tutovka či bezduché seriály? * Nepromarněte tuto neopakovatelnou příležitost.

V naší zemi stojí proti sobě David a Goliáš. Volební kampaň začala naplno. Chcete-li žít v právním státě, věnujte zosťvenou pozornost volebním programům, o kterých sotva uslyšíte v televizi, ale můžete je najít ve svých poštovních schránkách. Nevěřte dezinformacím, že si nemáte z čeho vybrat nebo, že volební hlas pro malou stranu je promarněný hlas. Není! I moře se skládá jen z kapek vody, les tvoří jednotlivé stromy a i ta nejdelší cesta začíná prvním krokem.

Odpověď, proč jsou na světě špatné vlády, je jednoduchá. Občané, ani křesťané nevěnují dostatečnou pozornost obsahu volebních programů a neplní zodpovědně svoji občanskou povinnost. Potom mají vládu přesně takovou, jakou si zaslouží. **I ten, kdo nevolí, volí.** To platí v politickém i duchovním světě. K tomu, aby člověk "zvolil" špatnou vládu nebo skončil v pekle, nemusí dělat vůbec nic.

SEXUÁLNÍ VÝCHOVA NA NAŠICH ŠKOLÁCH

Před nedávnem jsem přednášel na jednom středočeském gymnáziu o partnerství a sexualitě z hlediska křesťanského pohledu na svět. Tyto přednášky mám velmi rád. Jednak téma je krásné, mladé lidi vždy zaujme, takže mám pozorné posluchače, hlavně však mám možnost říci mladým lidem o spasení skrze krev Pána Ježíše Krista. Po přednášce jsem se dal do řeči s mladou profesorkou, která předmět sexuální výchova, v rámci něhož přednáška proběhla, učí. Obsah rozhovoru mi trochu vyrazil dech.

Rok před ní, vyprávěla profesorka, učil předmět "sexuální výchova" jistý profesor. Podotýkám, že se jednalo o děti ve věku 13 - 14 let. Profesor byl modernista. Promítal dětem při hodinách pornografické filmy. Dopředu na schůzce rodičů informoval o tom, jak chce předmět učit. O pornografii však neřekl nic. Celá věc vyšla najevo po té, co jedna mladá dívka utrpěla šok z toho, co viděla, ještě doma zvracela a byla psychicky rozrušená. Paní profesorka mi ukázala videokazety, které profesor dětem promítal. Ona sama se na ně prý nemohla dívat. Je na nich několikrát natočen pohlavní styk včetně detailních záběrů pohlavních orgánů (prostitutka rozepíná vojákoví kalhoty). Možná si, milí čtenáři, pomyslíte něco o zvrhlém kantorovi, který je na našich školách výjimkou. I já jsem si to myslel. Paní profesorka mě však vyvedla z omylu.

"Podívejte se na tohle," řekla a podávala mi objemnou knihu s barevnou obálkou, na níž ihned upoutaly pozornost obrazy nahých lidí. Jednalo se o knihu "Sexuální výchova" s podtitulem "knihy netradičních

metod výuky". Je to práce kolektivní, přeložili ji Ing. Jan Brázdil a PhDr. Nataša Brázdilová, některé úpravy provedl český sexuolog Ivo Pondělíček. Knihu vydalo nakladatelství Trizonia v roce 1994. V knize byl vlepený lístek s textem: "**Kniha je doporučena MŠMT ČR č.j. 25833/94 dne 9.3.1995 jako metodické příručka pro učitele tématu sexuální výchova na ZŠ a SŠ v ČR.**" Poprosil jsem paní profesorku, zda bych si knihu mohl půjčit domů. Vyhověla mi. Připravil jsem si tím zajímavé dva dny. Myslím, že byste i vy, čtenáři, měli být poučeni, abyste věděli, co naše ministerstvo školství, v jehož čele sedí "křesťan", doporučuje jako metodický materiál pro vaše děti. Vybrali jsme z knihy pouze několik kapitol, jimiž se budeme zabývat.

Jedna hra na úvod

Na straně 27 nalezneme lekci s názvem: "Střezte se chlípnosti..." Je určena k tématu "Rozmanitý způsob hovoru o sexualitě". Určena je pro děti od 12 let. A teď dovolte citát. Omlouvám se předem za vulgarismy, ale Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy to přesně takto doporučuje:

"Nabízíme ‚malá‘ cvičení, která mají zkoumat ‚lidovou mluvu o sexu‘. Výukovým cílem (!!! - podtrhl autor článku) je přitom především přijetí reálně existujícího vyjadřování o sexualitě, nejde tedy o kritiku ‚kanálních‘ řečí." Jako cvičení č. 2 uvádí kniha toto:

"Ty čuráku"

Utvoří se dvě skupiny. Jedna shromažďuje "záchodová rčení" a jiná rčení sexuální, další může sbírat sexuální nadávky. Ve skupinách se debatuje o tom, jestli jsou rčení a slova "trefná", "dobrá", "vhodná", jestli někdo už sám stejně či podobně mluvil nebo psal. Potom se má hovořit o tom, jak "oslovení" reaguji nebo by měli reago-

vat, nebo konečně co rčení či nadávky dávají tušit o prožívané sexualitě. Po skupinové diskusi se sejdou skupiny se svými seznamy a záznamy o diskusi a vzájemně si vymění zkušenosti. Čas: 1-1 1/2 vyučovací hodiny.

Takže pokud nevíte, proč posíláte děti do školy a co tam dělají, zde je jedna z odpovědí.

Homosexualita

Narazíte na ni v knize velice brzy a potom na ni narazíte stále. Kniha vychází z názoru, že homosexualita (ale také jakákoli jiná sexuální úchylnka) je normální. Cílem autorů je povzbudit děti k tomu, aby vyzkoušely, jaký projev sexu jim nejlépe vyhovuje, a toho se pak držely. Je zajímavé sledovat argumenty, kterými svůj záměr zdůvodňují. Autoři se ve všeobecném úvodu k tématu "homosexualita" snaží dokázat, že vlastně není možno říci, kdy je nějaké chování homo- a kdy heterosexuální. Podle autorů klasická morálka určila jako normální to, co směřuje k rozmnožování. Co k tomuto účelu nesměruje, dostalo punc nenormálnosti. Dále prý všeobecně odmítavý postoj k homosexuálům plyne z toho, že jeden z mužů přijímá pasivní roli a připouští, "aby do něj druhý vnikl". "K muži se podle běžné představy nehodí tento pasivně přijímající postoj obecně považovaný za ženský." Tento typ argumentů je zavádějící. Pokud bychom totiž přijali tuto rovinu pohledu, museli bychom dát autorům za pravdu. Potom by skutečně odmítnutí homosexuality stálo na iracionálních příčinách. Autoři však vůbec nepočítají s tím, že někdo může mít jakýsi mravní kodex, jehož součástí je nepřipustnost homosexuálních aktivit. Tento mravní kodex má kořeny v Bohu a jeho normách. Přijetí Božích norem znamená vytvoření tohoto kodexu.

Hodnoty a normy

I kniha Sexuální výchova má kapitolu, která se zabývá hodnotami a normami. Výstižný je název jednoho pojednání v této části knihy: "Hodnoty a normy je možné měnit". Na straně s touto kapitolou je ilustrační fotografie, na níž se mladík na kolenu v modlitbě ohlíží za dívkou, stojící za ním. Je tedy na první pohled jasné, jaké normy se mají měnit a kterým směrem se má změna dít.

Co tedy autoři píší o hodnotách? Pro mladé lidi je důležité, aby si vytvořili své vlastní hodnoty. Mají kriticky zkoumat to, co jim říkají rodiče. Výchova se zde stává ne působením a vytvářením hodnot a postojů, ale informací, čímž vlastně přestává být výchovou. Stejně tak škola má pouze informovat. Míru objektivitv těchto informací a šíři jejich spektra však těžko někdo posoudí... Pojem hodnota v etické oblasti je definován jako "idea zdařilého života", přičemž, jak autoři podotýkají, se vztahují hodnoty nejen k oblasti etické, ale také na obsahy smyslové. V kontextu s tím vyzní závěr jednoznačně: "Člověk hodnotí pozitivně to, co ho uspokojuje - a na vyšším stupni svého vývoje - co určuje jeho orientaci, co dává jeho životu smysl." Jinými slovy: **smyslem tvého života je pořádně si užít.** Odtud potom plynou logicky závěry: neexistuje žádné tabu, co se ti líbí, to dělej, nenech si nikým zasahovat do své "svobody", středem všeho jsi ty a tvá rozkoš. Logicky pak jako hodnoty v sexuální oblasti autoři uvádějí:

- *Měj odvahu samostatně myslet a cítit*

- *Úcta k životu.* Tento bod autoři vysvětlují: "Úcta k životu také znamená život si užívat, prožívat rozkoš a extázi a umět ji také dávat. Extáze se také blíží touze 'být zase jedno', splynout

18 ZÁPAS O DUŠI

s druhým člověkem, s celým světem." Zde tedy vidíme jedinou zmínku o tom, že by se měla řešit také vazba na okolí, ovšem nabízený cíl je velmi diskutabilní. Celkově můžeme říci, že kniha prosazuje hodnotový relativismus.

Co se týče norem, i zde je slovo relativismus nejmýstižnější. Autoři neznají absolutní hodnoty, nemohou znát ani absolutní normy. Normy jsou podle autorů knihy sociálně i jinak podmíněné. Někjaké všeobecně platné či absolutní normy kniha nezná. Vše se vyvíjí a mění. Takže například sexuální zdrženlivost kniha odbyla touto větou: "Tak je např. norma sexuální zdrženlivosti před sňatkem závazná většinou jen pro ty mladé lidi, kteří žijí v silně religiózních rodinách." Tato věta nejen že není pravdivá, ale je navíc neúplná. Autoři se nenamáhají vysvětlit, proč tomu tak je. Jejich cílem ve skutečnosti není přivést děti k přemýšlení, k tomu, aby si mohly z množství různých názorů a pohledů vybrat ten, který by se jim zdál nejlepší. Autoři zde naopak umně manipulují, zastírají vše, co se jim nehodí do krámu. Jelikož jsou zastánci volného sexu a naprosté uvolněnosti, předkládají žákům pouze tuto verzi. Jako příklad zcela matoucí argumentace může posloužit věta: "Z těchto příkladů je také zřejmé, jak mnoho se normy mohou měnit. V době, kdy existovaly méně spolehlivé ochranné prostředky než dnes, měla sexuální zdrženlivost vyšší stupeň závaznosti."

Argumentace vskutku pozoruhodná, zvláště když se mluví v kontextu s hodnotami a morálkou. Navíc je zcela nepravdivá. Z průzkumů sexuologů je zřejmé, že promiskuitní mládež nepoužívá ve většině případů žádné anti-koncepční prostředky, a proto se jimi nedá argumentovat. Je pravda, že sexuální zdrženlivost jako hodnota a

norma byla smetena sexuální revolucí 60. let. Příčiny této revoluce však byly daleko hlubší a jejich rozbor je nad rámec našeho pojednání. Cílem autorů tedy není informovat pravdivě, ale obratně manipulovat. Povrchní a neinformovaný mladý člověk rád přijme myšlenku, že dříve mladí lidé byli zdrženliví, protože neměli prezervativy, zatímco my, když je máme, si můžeme užívat. Nenapadne ho uvažovat o morálce, o hodnotách, smyslu sexuality, filosofii života, duchovních rozměrech, ale také o sociální odpovědnosti a zdravotním riziku. Metodická pomůcka, která chtěla být učebnicí, tyto pohledy ani nenastíhuje, natož aby se jimi hlouběji zabývala.

A co morálka?

O ní se dozvíme vskutku nemnoho. Ale opět to stojí za citát: "Rozpory a konflikty mezi jednotlivými hodnotami jsou protikladem pro vědomý boj o samostatně zvolený, zdařilý milostný a sexuální život." Teprve tak vzniká podle autorů ta správná morálka. Každý člověk si tedy musí morálku vytvořit, protože "pasivně přijaté morální hodnoty se skutečného smýšlení a chování člověka tolik nedotýkají". Každý člověk tedy má mít svou morálku. Role rodiny a společnosti, případně role Božího Slova je zcela potlačena (i když se o ní autoři zmiňují, ale jaksi v rozporu s tím, co předkládají jinde). Autoři rovnou počítají s tím, že tyto vlastní morální normy člověk ne vždy dodržuje, což ho vede i ke shovívavosti k ostatním. Jinými slovy morálka vlastně neexistuje. Je to cosi, podle čeho se nikdo neřídí, co je zcela individuální a lze to podle potřeby měnit.

Je velmi zajímavé, jak se tyto názory promítly do konkrétních vyučovacích hodin. Společný jmenovatel je: milí rodiče, milé děti, dnešní hodnoty a

normy jsou jiné než ty dřívější, smířte se s tím. Dospělí, nesnažte se vštípit nebo nvcovat dětem své názory a hodnoty. Je to škodlivé. Děti si přece musí udělat názory vlastní, vytvořit si své hodnoty, a ty budou zcela jiné než ty vaše. Hlavně je třeba odbourat předsudky a zlepšit vzájemné porozumění. Takže v žádném případě nesmíte negativně hodnotit homosexualitu, prostituci, pornografii a podobné jevy, protože vaše děti by potom mohly být zakomplexované, až si svobodně vyberou dráhu třeba homosexuálního partnera. Neexistuje kategorie "morální - nemorální", "dobré - špatné", neboť morální a dobré je vše, co mě uspokojuje. Dáváme-li něčemu nálepku "nemorální" či "špatné", diskriminujeme ty, kteří takovou činnost provádějí. Zkuste, milí čtenáři, domyslet tuto logiku na pedofily, zloděje, vrahy... Pod rouškou svobody se zde rozpoutává teror nejhrubšího zrna! Bojím se domýšlet, ale napadá mě, že jednoho dne nám nepřízřivobivým rodičům budou brát děti, aby je vytrhli z našeho zhubného vlivu morálky a uvedli je do šťastné svobody svévole.

Zpět k homosexualitě

Teď je tedy naprosto pochopitelné, že homosexualita je předkládána jako jedna z plnohodnotných, plnoprávných a krásných forem sexuálního uspokojení. Hodnoty a normy se změnily, dnes je vše, co se nám líbí a co nás uspokojuje, správné. Zítra to může být třeba i pedofilie, zoofilie či nekrofilie - každý má právo na rozkoš, nebo ne? Proto se kniha velmi militantně vyslovuje proti tzv. diskriminaci homosexuálů, čímž je míněno negativní ohodnocení této orientace, případně její označení za úchylnku či perversnost. Kdo neschvaluje homosexualitu, brání svobodě!

Je také nápadná tendence k tomu,

aby si mladí lidé vyzkoušeli jak heterosexuální, tak homosexuální jednání. Podle toho, co je bude více uspokojovat, si potom mají vybrat. Tomuto předmětu je věnována jedna zvláštní hodina. Během ní si má mládež (16 let) přečíst vyprávění šestnáctiletého chlapce o tom, jak se svým kamarádem praktikovali vzájemnou onanii a jak to bylo krásné: *"V každém pádě jsme si ho vzájemně honili - a to nebylo jen chtivě, potají a se špatným svědomím, ale vlastně úplně bez špatného svědomí. Úplně správný."* Dále si mladí lidé čtou vyprávění stejné staré dívky o tomtéž (disko, alkohol, mejdan do čtyř do rána, homosexuální kontakty). Příběhy jsou líčeny jako normální životní zkušenosti - člověk má pocit, že takové chování mládeže je úplně běžné. Mladí lidé mají pak odpovídat na otázky: *"Je Vašek, popř. Veronika gay/lesbička? Z čeho se pozná, že je člověk gay/lesbička?"* Hodina má dále probíhat podle následujících instrukcí: *"Mládež může hovořit o svých zážitcích z vlastní zkušenosti, ale nemusí. Mělo by se také hovořit, jaký mají lidé na svou situaci názor, jsou-li si vědomi, že se jim sexuální vztahy ke stejnému pohlaví líbí, a že by je rádi eventuálně měli."* Chybí zde jakékoli negativní hodnocení jednání "hrdinů" obou vyprávění. Není zde zmínka o rodičích, nemluví se o hodnotách a prioritách. Jedná se zde pouze o techniku citových projevů a o projev těchto pocitů v konkrétní sexuální činnosti. Jestliže před několika lety sexuologové před vzájemnou onanii pubertální mládež varovali, dnes materiály doporučené MŠMT tuto činnost rozebírají, hledají její klady a v podstatě vedou mladé k tomu, aby to také zkusili, protože - citujeme z příběhů: *"...bylo to báječné."* *"... pak se mi to moc líbilo."* Nezkuste

20 ZÁPAS O DUŠI

to, když je to tak "bezva". Autoři zastávají zjevně mylný názor, podle něhož jeden homosexuální styk nic neznamená a nemůže sexuální orientaci mladého člověka ovlivnit. Je to lež, neboť právě ten jeden homosexuální styk může v mladém člověka probudit latentní homosexuální orientaci, která by se jinak vůbec nemusela projevit.

Zdá se, že cílem našeho školství je to, aby za pár let už to nebyly 4% homosexuálů v populaci, ale procent daleko víc.

K metodice pro toto téma je připojena poznámka: "Pedagogové ... by neměli nabízet svěřencům svá vlastní stanoviska jako pomoc v jejich orientaci." Pedagogové zde tedy působí jako "most" k odbourání předsudků a mají "nepřímou podporu mládež s dosud nejasnou sexuální orientací." Otázka je, kam a jak je mají podporit? I další z metodických pokynů knihy je podnětný: Mladí lidé mají diskutovat o svých postojích a předsudcích a "nepřebírat z poslušnosti jen názor pedagogů." Pedagog tedy pouze uvolňuje, ale nevede. Je to neutrální bez názoru. O této "neutralitě" svědčí i jedna z otázek, která je mladým (věk: 15 let) kladena a odpověď na ni: "Otázka: Proč se považuje anální styk u gayů většinou za perversní, ačkoli případně u heterosexuálů není přijímán s takovými námitkami? Odpověď: Všechno, co dělají homosexuálové, je pro mině mnohých lidí vždy perversní. Nado se považuje za ,nemužné', jestliže jeden muž nechá druhého do sebe pronikat." Nevím jak vám, ale příliš neutrálně mi to nezní.

Milí čtenáři, co tomu říkáte? Vaše patnáctileté dítě bude znát velmi dobře techniku homosexuálního styku, vyzkouší si ji, aby mohlo posoudit, zda mu to vyhovuje, navíc vás bude pova-

žovat za arogantní zpátečníky, pokud homosexualitu neschvalujete, a to vše díky osvětlené výuce našeho školství.

Poznámka pod čarou:

V souladu s novým pojetím sexuální výchovy je i zpráva, kterou mi nedávno řekla jedna známá: na Pedagogické fakultě v Liberci studuje obor učitelství 1. stupně transsexuál. Nedávno muž, dnes žena. Sexuolog doporučil operaci. Takže naše děti bude vyučovat transsexuál. I on má přece práva, ne? (Informace je aktuální v únoru 1996.)

Sexuální pohádka

"Téma: Diskuse o pornografii. Pornografie je velmi sporné téma. Proto se také nelze shodnout na určitém stanovisku, jak pornografii hodnotit." Tomuto tématu je věnováno 5-6 vyučovacích hodin. Jejich podstatou je diskuse o pornografii. Návodné otázky jsou formulovány tak, aby pornografie byla vždy hodnocena kladně.

Jedna vyučovací hodina je věnována sexuální fantazii. Jaký je účel této hodiny? "Zbavit špatného svědomí tam, kde někdo rozvíjí sexuální fantazii." Jak toho má pedagog dosáhnout? Tím, že rozdá dětem (16 let) pornografický text popisující soulož, nechá jim ji v klidu za zvuku hudby číst, načež mladí mají diskutovat podle otázek: "Znám texty, které považují za erotické, popř. vzrušující? Co se vám zdá na úryvku odpuzujícího, trapného atd.?" Tato lekce je v metodické pomůcce doporučené MŠMT, která měla být učebnicí, doprovázena fotografiemi souložících mladých lidí. Napadá mě: kde se berou výčitky svědomí, když morálka vlastně není, resp. když si ji utváří každý sám?

Poprvé

Nevíte, jak spolu souložit? Chcete podrobný návod, jak a co kdy máte dělat? Metodická pomůcka vám na

straně 196-197 pomůže. Je zde totiž velmi podrobný a detailní popis první soulože dvou mladých lidí. Vzpomínáte na pojednání o hodnotách a normách? Jako jednu z hodnot v sexuální oblasti autoři uvedli úctu k životu. Znamená to mimo jiné negativní hodnocení interrupcí. A co na to náš návod na první soulož? Citujeme: "Nejsem lehkomyšlná, myslela si Pavla, moje dny se už blíží, to věděla jistě. Choděj pravidelně, myslela si. Možná už zítra, a pak ji napadlo: „A co jestli přijdou až za dva týdny? No a co, pomyslela si a přestala na to myslet." A je to. Takže jak je to s těmi proklamovanými hodnotami a normami?

Onanie

Lekce vlastně neprobírá otázky kolem onanie, ale vede k podrobnému zkoumání pohlavních orgánů opačného pohlaví. Děje se tak jednak za použití obrázků a diapozitivů pohlavních orgánů a "orgánů rozkoše", dále způsobem velmi netradičním: "Mladí lidé mohou sami namalovat na balicí papír jednotlivé části těla v životní velikosti a popsat je. Společně mají dívky, popř. chlapci, potom namalovat tělo druhého pohlaví popsat je. Nakonec mohou skupiny dívek nebo chlapců své malby předat skupině druhého pohlaví k posouzení, popř. korektuře." To vše dělají čtrnáctileté děti. Cíle? Nejsou uvedeny, ale jsou jasné: zbavit děti jakékoli stopy studu. Proč? Aby byly jednou lepšími konzumenty sexuálního průmyslu - časopisy, pornografie, sex-shopy, výroba antikoncepce, potratový průmysl, soukromé gynekologie, poradny...

Ale zpět k onanii. O ní probíhá "výuka" následovně: "Nyní mají shrnout pojmy na motto "samohana" a mají o nich diskutovat. Následuje vysvětlení tabu, mýtů a pohádek o samohaně všeobecně: osvědčila se "tichá

diskuse" (nemá se mluvit, jen psát na nástěnku):

*„Když dívky/ženy masturbují...“
popř.*

„Když chlapci/muži masturbují...“

Příklad:

„(U chlapců) to jde ráz naráz, nebo (U děvčat) to trvá dlouho, než dosáhnou orgasmu.“

To je k tomuto tématu vše. Pokud očekáváte citlivé vedení k tomu, aby se mladí lidé nesusoustředili příliš mnoho na sexualitu, aby se snažili s onanií bojovat apod., čekáte marně.

Co na to odborníci?

Ke knize Sexuální výchova nakladatelství Trizonia přiložila brožurku. Je určena učitelům, ředitelům a majitelům "učebnice" (kniha nebyla jako učebnice schválena) Sexuální výchova. V úvodním článku pan J. Jirka velmi zlobně informuje čtenáře, že ministerstvo nedoporučilo (naštěstí) tuto nejlepší pomůcku pro školy jako učebnici. MŠMT se jí "jako učebnici z mnoha neobjektivních obav bojí svěřit do rukou žáků a studentů." Jeden z důvodů, proč se toho ministerstvo podle pana Jirky bojí, je tento: "Obavy ze skupinek náboženských odpůrců a hlasů několika málo rodičů, kteří se sami bojí vychovávat své děti v oblasti sexuální výchovy, ale svěřit to kvalifikovaným učitelům nechťejí."

Vracím se ke "svě" paní profesorce na středočeském gymnáziu. Tato upřímná žena se mi svěřila s tím, že vůbec neví, jak má předmět učit. Od té doby jsem poznal mnoho dalších pedagogů, kteří učili předmět sexuální výchova bez jakékoli odborné erudice (možná právě proto mě do škol zvou na tyto přednášky).

K neschopným náboženským odpůrcům ještě tolik: v posledních letech vyšlo v křesťanských nakladatelstvích

22 ZÁPAS O DUŠI

mnoho knih, které se touto problematikou zabývají. Snad nejuplněji probírají sexuální výchovu z pozic křesťanů knihy **Sexualita v našem životě** od Józefa Augustyna (vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří), dále **Sexuální výchova v rodině** od Oldřicha Pšeničky (vydalo Hnutí Rodina, ul. MUDr. Ducháčové 359, 530 03 Pardubice) a kniha **Stuarta Anguse Sex, AIDS, vztahy** (Křesťanský život, 735 43 Albrechtice 504).

Výše zmíněná brožura pak přináší lektorské posudky několika pedagogů a sexuologů na předloženou knihu. Překvapivě však nejsou tyto posudky vždy kladné. Odborníci vytykají knize mnoho nedostatků, čímž obhajují to, že knihu nedoporučují jako učebnici pro školy. Nejzajímavější postřehy měla Dr. Eva Marádová z Pedagogické fakulty v Praze: "... postrádám zohlednění širšího psychologického aspektu předkládaných problémů, důraz na emocionální podtext a respektování základních etických hodnot. Z některých námětů cítím poněkud násilné vydělování "tělesné" sexuality z komplexu prožitků jednotlivých aktérů didaktických her." Tato připomínka se mi zdá dosti podstatná. Také doc. Zvěřina, přednosta Sexuologického ústavu I. lékařské kliniky UK, připojuje vedle odborných námitek (kniha doporučuje koitus při menstruaci, což je podle pana docenta praktika, již by bylo dobré spíše potlačovat) ještě jeden podstatný nedostatek: "Chybí porovnání ve světě aktuálních hodnotových systémů (hlavní náboženské směry, ideologie, liberalismus - konzervativismus a pod.)" I za tuto námitku se stavím.

A co ministerstvo?

Jeho stanovisko je velmi skoupé. Kniha má nedostatky, proto je doporučena jako metodická pomůcka. Zřejmě

na ministerstvu nemají vůbec jasno, o co jim na našich školách jde.

A co na to Bůh?

Můžeme k tomu všemu citovat jedno jediné místo: Římanům 1:18-32:

♦ *Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří v nepravosti potlačují pravdu, protože to, co lze o Bohu poznat, je jim zřejmé; Bůh jim to zjevil. Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou bez výmluvy. Ačkoli poznali Boha, neoslavili ho jako Boha ani mu neprojevili vděčnost, nýbrž upadli ve svých myšlenkách do marnosti a jejich nerozumné srdce se ocitlo ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale stali se blázny. Zaměnili slávu neporušitelného Boha za zpodobení obrazu porušitelného člověka, ptáků, čtvernožců a plazů. Proto je Bůh skrze žádosti jejich srdcí vydal do nečistoty, aby zneuctivali navzájem svá těla; vyměnili Boží pravdu za lež, kořili se a sloužili tvorstvu více než Stvořiteli, jenž je požehnaný na věky. Amen. Proto je Bůh vydal do potupných vášní. Jejich ženy vyměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženou a ve své touze se rozpálili jeden k druhému, muži s muži páchají haněbnost a sami na sobě dostávají zaslouženou odplatu za svoje po-blouzení. Právě tak, jako neuznali za dobré poznávat Boha, vydal je Bůh jejich zvrácené mysli, aby dělali, co se nesluší: Jsou naplnění veškerou nepravostí, smilstvem, ničemností, hrabivostí, špatností, jsou plni závis-ti, vraždy, sváru, lsti, zlomyslnosti, jsou donašeči, pomlouvači, Bohu odporní, zpupní, domyšliví, chlubití.*

Vymýšlejí zlé věci, neposlouchají rodiče, jsou nerozumní, věrolomní, nemají lásku ani slitování. Ačkoli poznali Boží ustanovení, že ti, kdo dělají takové věci, jsou hodni smrti, nejen že je činí sami, ale dokonce to schvalují i jiným, kteří je dělají.

A co na to my?

Je těžké říci, co dělat. Zkusme si navrhnout několik řešení:

1. Rodiče:

a) Vychovávat pečlivě své děti.

Informovat je o sexualitě dobře a fundovaně. Znamená to přečíst alespoň ty knihy, které jsme uvedli (nebo jiné dobré). Informovat děti dříve, než to učiní nějaký zvrhlý sexuolog či pedagog. Prohlédnout s dospívajícími dětmi Bravo a vyjádřit své stanovisko k rubrikám "Láska, sex a něžnosti", "Tenkrát poprvé", "Takoví jsme". Bravo čte podle mého výzkumu až 95% čtrnáctiletých a starších dětí.

b) Zajímat se, co se děti ve škole učí a kdo je tomu učí. Protestovat u ředitelce v případě, že výuka je nemorální, v krajním případě převést děti na jinou školu.

c) Psát stížnosti a petice - od vlády a ministerstva přes parlament a presidentskou kancelář až k okresním školním správcům. Nebát se vystoupit v tisku a rozhlase.

2. My všichni:

Svět leží ve zlém, to nezměníme. Můžeme se ale modlit a využívat všech legálních cest protestu. Informujte ostatní rodiče. Modleme se za ochranu dětí před mravní devastací. Modleme se za vládu, parlament, ministerstva. Modleme se za školství. Prosme Pána o ochranu před náporom dábelkých tendencí ve společnosti. Nebudme lhotejní. Řekněme na patřičném místě své mínění. Zajímejme se o to, co děti čtou, podle jakých učebnic se učí, jaké

zákony u nás platí. Říkejme lidem evangelium, protože pouze znovuzrození zde může znamenat opravdovou změnu a nápravu.

- Petr Vačura -

REGISTROVANÉ PARTNERSTVÍ, HOMOSEXUALITA, PEDOFILIE

Ve chvíli, kdy se nás dotkla sametová revoluce a padly veškeré zábrany, stala se nejen naše matička Praha, ale celá republika přímo rájem sexuálních turistů. Labužníci celého světa u nás najdou vše za ceny lidové i exkluzivní. V novinách pro cizince najdete průvodce desítkami barů a diskoték pro homosexuály, kde se může každý do libosti vydovádt. Uplynulo sotva šest let a vše, co bylo dříve skryto, vyšlo na povrch a dokonce nachází sluch liberálních zákonodárců.

Snadno dostupná pornografie, herny, loterie, losy a hrací automaty na každém rohu, vytvářejí podmínky, kdy obchod s drogami, prostituce, hráčství a homosexualita, podobně jako alkoholismus a drogová závislost, začínají pronikat do nejbližšího okolí každého z nás. Dříve, než se tato situace vymkne z ruky úplně, ti, kteří na této posedlosti vydělávají nepředstavitelné bohatství, si zajišťují ochranu zákona.

V diskusi o registrovaném partnerství se málokdo odváží oponovat; podívejme se ale na tuto otázku ještě z jiného úhlu. Registrované partnerství je jen počátek daleko hlubších a závažnějších změn, které čekají naši rádobý demokratickou společnost. Problematika registrovaného partnerství se týká především homosexuálů, kteří dnes říkají, že jde pouze o majetkové uspořádání a že se nejedná o možnost adopce dětí; ovšem to je jen zatím.

Homosexuální menšina nepatří ke skupinám lidí, kteří se krčí někde v koutku. Naopak. Názor, že homosexualita je přijatelná, pokud nikoho neohrožuje, není nic jiného, než strkání hlavy do písku. K nápravě nestačí otevřená diskuse o právech homosexuálů, o registrovaném partnerství, ani povinná sexuální výchova bez morálních hranic. Pravdou zůstává, že se homosexuálové na děti soustřeďují z jednoho prostého důvodu. To malé procento lidí, kteří tvrdí, že se jako homosexuálové narodili, nestačí uspokojit sexuální apetit těch, kteří homosexuální styky vyhledávají.

Dnes nikdo nepovažuje předčasný zájem o sexuální život, masturbaci nebo homosexuální preferenci za zhoubný návyk. Průzkumem se zjistilo, že první sexuální zkušenost rozhoduje o budoucí sexuální orientaci jedince. "Sexuální výchova" je daleko silnějším faktorem než genetik. Mají-li děti mladší než 9 let genitální homosexuální zkušenost, s největší pravděpodobností jich asi 12% propadne homosexualitě. Jestliže má stejnou zkušenost adolescent ve věku nad 15 let, propadne homosexualitě pouze 1%. Všeobecně je známo, že chlapci a mladí muži jsou sexuálními svodčím více náchylní. Děti jsou zvědavé, důvěřivé a jsou často zneužívány i vlastními rodiči. Homosexuálové, kteří se orientují na děti, jsou si této skutečnosti vědomi a sami prohlašují, že děti starší osmi let jsou pro homosexuální "předvýchovu" nepotřebné. Tato skutečnost je jen jedním z důvodů, proč "odborníci" považují sexuální výchovu od nejujtějšího věku (už u předškolních dětí) za nutnou. Ti, kteří propadnou bezuzdné vášni, se nezastaví před ničím. Získávat nové partnery mezi dospělými není tak snadné, a proto je třeba získat

ochranu zákona, legalizovat homosexuální svazky a pomoci povinné sexuální výchovy bude přísun mladých partnerů zajištěn. Většina homosexuálních vztahů nemá trvalý charakter. O vysoké promiskuitě homosexuálů se raději nehovoří. Každému, kdo zná homosexuální scénu kdekoli na světě, je jasné, že pozornost a chtivost homosexuálů a pedofilů je zaměřena na co nejmladší partnery.

Někteří odborníci a sexuologové tvrdí, že homosexualita je vrozená. Tuto skutečnost ještě nikdo objektivně nedokázal a argumenty pro se nezakládají na solidních výzkumech. Některé lidi jsou k homosexualitě prostě náchylnější než jiní. Institut pro výzkum rodiny ve Washingtonu došel na základě náhodného průzkumu 4340 dospělých k následujícím závěrům. Z průzkumu vyplynulo, že 96% mužů a 97% heterosexuálních žen mělo jako první heterosexuální zkušenost. Mezi homosexuály mělo 85% mužů a 29% lesbických žen jako první sexuální kontakt homosexuální nebo bisexuální zkušenost. Jedním z důvodů proč je homosexualita v popředí zájmu a proč je v mezích společenské přijatelnosti, je skutečnost, že nemůže dojít k otěhotnění. Právě tato skutečnost promiskuitním jedincům vyhovuje. Neustále se zvyšující procento rozvodů, manželské nevěry, prostituce a sexuální nevázanost vede jednotlivce k tomu, že řeší sexuální svobodu po svém. Dnes jsou cudnost, věrnost a sexuální zdrženlivost neznámými pojmy, ale, podobně jako lidem v Sodomě, i nám patří biblické varování:

◆ *Nestoudnost jejich tváře proti nim svědčí, jako Sodoma svůj hřích vystavuje a neskrývá. Běda jim, připravili si zlou odplatu. Řekněte: "Spravedlivému bude dobře, bude*

jist ovoce svých skutků." Běda, zle bude svévolníku, tomu se dostane odplaty za to, co páchal. (Izajáš 39: 9-12)

Dnes nevidíme oheň a síru, ale vidět umírající homosexuály šířené chorobou AIDS není o nic příjemnější.

♦ *Nakonec budeš skučet, až celé tvé tělo zchátrá. Řekneš: "Jak jsem mohl nenávidět napomínání? Jak mohlo mé srdce znevažovat domlouvání? Svoje vychovatele jsem neposlouchal, nenaslouchal jsem svým učitelům." (Přísloví 5:11-13)*

V Americe již zemřelo 275 tisíc lidí, dalších 400 tisíc žije s virem HIV a nejméně 2 miliony jich je nakaženo. Ti všichni nenáviděli napomínání a znevažovali domlouvání. Co můžeme čekat? Nic radostnějšího než to, že do roku 2000 bude na světě více než 100 milionů dospělých a 10 milionů dětí umírat strašnou smrtí. Každý z nás je strůjcem svého štěstí, ale mezi těmito lidmi bude i mnoho nevinných obětí, které zaplatí za tuto morální bídu nejvyšší cenu. Písmo říká:

♦ *Běda, zle bude svévolníku, tomu se dostane odplaty za to, co páchal.*

Je zajímavé sledovat společenské změny v zemích, kde homosexuálové svá občanská práva mají. Jejich sexuální orientace je zákonem uznávána za zcela rovnocenný vztah s tradičně uznávaným manželským svazkem. Jen jedno chybí. V heterosexuálním vztahu muž a žena se rodí a vychovávají děti. A o to právě dnes homosexuálům jde.

Nejmladší oběti homosexuálních praktik, sice zatím ještě ne u nás, se často nedožijí dospělosti a ze světa mizí beze stop. Tisíce dětí utíkají z domova, není tomu jinak ani u nás. Kdo nevěří, ať tam běží. Co se děje například na Hlavním nádraží v Praze, je ostuda především zákonodárců. (Viz

Zápas o duši č. 38, Padlá společnost a andělé.) Prohřešky dospělých homosexuálů vůči těmto mladým obětem je přímo zločinem, ale jak prohlásil jeden z pasáků v dokumentárním filmu: "Máme přece demokracii." Těm, koho napadá otázka, kde to skončí, raději položím otázku, kde to všechno začalo?

V roce 1952 byla homosexualita podle Diagnosticko statistické příručky amerických psychiatrů, které se jinak říká také bible psychiatrů, považována za sociopatickou úchytku, protože šlo o zneužívání partnera pro homosexuální styk. V roce 1968 byla diagnóza homosexuality (DMS II) podle psychiatrů přeznačena z oblasti sociopatických úchytek do kategorie ostatních sexuálních úchytek a praktik. V roce 1973 došlo ke třetí změně (DMS III) a podle nové definice zůstává homosexualita problematickou pouze v případě, trpí-li dotyčný psychickými problémy a výčitkami svědomí. Každý, kdo přijímá vlastní homosexualitu jako normální sexuální chování, nepatří do patologické kategorie. Poslední, čtvrtá revize psychiatrů (DMS IIIR) vypustila homosexualitu z kategorie sexuálních úchytek úplně. Homosexualita byla během několika let znormalizována.

Pozorného čtenáře může napadnout, zda tato změna diagnózy má něco společného se zavedení sexuální výchovy do škol. Posuďte sami. Děti jsou poučeny o všech sexuálních praktikách včetně všech (dřívějších) sexuálních deviací. Většina materiálů pro sexuální výchovu dětí nabádá k naprostému osvobození se od jakýchkoliv morálních zábran. To, co bylo dříve nepřijatelné, se stalo přijatelným. Dnešní klasifikace sexuální identifikace jedince je nekonečná. Dříve se lidé rozdělovali podle pohlaví na muže a

ženy. Dnes podle nejnovější interpretace existuje daleko více pohlavních kategorií, které mají v některých zemích zákonem chráněné postavení. Mezi ně patří: žena heterosexuálka, muž heterosexuál, homosexuální žena, homosexuální muž, dále transsexuální a bisexuální osoby. Šestý pohlavní druh zahrnuje všezahrnující sexualitu, jinými slovy, jak je libo; hranice neexistují. Zde již nejde o genetické určení žena - muž, ale pouze o sexuální orientaci.

Podívejme se o krůček dál, kam až vede legalizace homosexuality. Dětské a mládežnické organizace hrají důležitou roli v každé společnosti. Mezi ty celosvětově nejznámější patří skauti a právě oni se stali středem pozornosti homosexuálů.

Prvotní boj o náplň činnosti a výuku skautů se odehrál na poli duchovním. Nedílnou součástí bohatého programu skautů byla totiž "služba Bohu". Ateisté dosáhli soudním sporem svého a tato část je nyní dobrovolná. Kdo chce podstoupit základní náboženskou výchovu, může, ale nemusí.

Další důležitou oblastí skautského programu byl důraz na morální výchovu. Tam, kde se podaří odbourat duchovní hodnoty, které stojí na křesťanských základech, ztratí svůj morální cíl i organizace. Zájem homosexuálů a lesbických žen o děti a mládež roste a projevuje se velmi agresivně. Za léta boje dosáhli homosexuálové nejen právní ochrany, ale získali na svou stranu i řadu výhod v zaměstnání i ve společnosti. Protože sami nemají rodinné zázemí, aby se mohly naplnit všechny jejich touhy po plnoprávnosti, roste jejich zájem o organizace pro děti a mládež. Americká chlapecká skautská organizace **Boys Scouts** prohrála nerovný zápas. Asi před deseti lety

ztratili status daňových výhod pro sponzory a dárce, protože vedení a stanovy organizace odmítaly homosexuální vedoucí oddílů. Kdo by finančnímu tlaku nepodlehli?

V červnu 1993 noviny Washington Times přinesly znepokojující informace o pronikání homosexuálů do skautské organizace. V letech 1973-1993 bylo vyloučeno 1416 vedoucích za sexuální obtěžování chlapců. (The Washington Times, June 15, 1993)

Podobně i dívčí organizace skautek, **Girls Scouts**, se státnímu tlaku proti diskriminaci lesbických vedoucích neubránila a také povolila. Součástí skautského programu pro dívky se stala otevřená diskuse o sexuálním chování, o potratech a názorná výuka, jak užívat antikoncepci, na modelech sexuálních orgánů mužů a žen. Nic neskrývající instruktažní filmy a doprovodný slovník nechává nejednoho z rodičů v naprostém úžasu. Přestože jsou homosexuálové a lesbické ženy státem pověřeni, aby pracovali s mládeží, řada rodičů se proti takovému rozhodnutí postavila. Děti na přání svých rodičů tyto organizace opouštějí a rodiče sami zakládají nové, státem nekontrolované a daňově nezvýhodněné organizace. Homosexuálové ohrožují bohaté tradice amerického skautování. (Zdroj: Citizen, Focus on the Family, červen 1995)

Poslední oblast, o které je třeba se zmínit, patří mezi ty nejbolestnější. Narůstající sexuální zájem o děti mezi dospělými vzbuzuje pornografie. K tě mají volný přístup i děti prostřednictvím vlastních rodičů, starších kamarádů a sexuálních dravců, kteří číhají na mládež od nejtítlejšího věku a snaží se ji zasvětit do svých praktik. Brutalita, násilí na dětech a sexuální zneužívání dětí jsou stále hrozivějším problémem.

Znovu budu citovat ze zahraničních zkušeností, které budou zanedlouho aktuální i u nás. Řada rodičů, křesťanů a psychologů je znepokojena vývojem morální a právní definice, která úzce souvisí se sexuálním zneužíváním dětí. Stejná organizace Americké psychiatrické asociace - APS, která normalizovala homosexualitu, určuje podle nejnovější definice DMS IV, kdy je zneužívání dětí považováno za úchytku a kdy ne. Podle nové odborné definice jsme jen na krůček vzdáleni od normalizace pedofilie.

Mnozí pedofilové popírají, že děti při sexuálním užívání trpí a popírají jakýkoliv pocit viny a výčitek svědomí. Osoba, která se vyžívá sexuálními fantaziemi o dětech nebo přímo děti zneužívá, nemusí být v budoucnu považována za devianta, pokud nepocituje vinu a pokud mu myšlenky a činy neznemožňují normální život ve společnosti. Od kdy jsou výčitky svědomí a pocit viny měřítkem diagnózy nebo zákona?! Ani vrah často necítí výčitky svědomí; může být i jeho čin omluvitelný? Naše společnost přijala pornografii, prostituci a homosexualitu téměř s otevřenou náručí, bez jakékoliv opozice. Dnes hovoříme o registrovaném partnerství, o právech dětí (právo zvolit si náhradní rodiče), zítra to může být legalizace sexuálního soužití dětí a dospělých.

V otázkách souvisejících s lidskou sexualitou nemůžeme zůstat morálně neutrální. Každá společnost, každá civilizace, která se provinila proti morálním principům v sexuální oblasti, skončila katastrofou.

Naše výzva rodičům, pedagogům a církvím je - buďte bdělí a ostražití - nedovolte, aby se vaše děti staly obětí morálních experimentů nezodpovědných zákonodárců, ambiciózních sexuologů, psychologů a dalších odbor-

níků, jejichž morální hodnoty a názory na výchovu se liší od vašich hodnot.

- kas -

**Pravdu lze zvěstovat i lhářům,
ale nemohou ji zvěstovat lháři.**

CO JE SILVOVA METODA KONTROLY MYSLI?

Koho by nezaujala následující slova: *"Okamžitě zmírnění stresu; stačí pouze přeprogramovat vaši mysl a odstraníte ze svého života většinu problémů. Pomocí této dynamické techniky vám pomůžeme objevit nové a tvůrčí řešení problémů a rozhodování. Vynikající komunikační metody vám pomohou najít nejen správný způsob, aby vám všichni naprosto jasně rozuměli, ale abyste dovedli přesvědčit ostatní. Budete nejen vycházet lépe se svým okolím, ale také dosáhnete neobyčejných obchodních úspěchů."*

Silvova Metoda Kontroly Mysli (SMKM) byla založena dnes již osmdesátiletým panem José Silvou (otec Mexičan, matka Američanka) před více než dvaceti lety s cílem pomoci lidem lépe řešit každodenní problémy a rozšířit jejich vlastní síly a vědomí. José Silva prý nikdy nechodil do školy, a přesto jsou mu otevřeny dveře světových universit. V čem spočívá jeho úspěch? Tvrdí, že takřka každý člověk je geniální; jde jen o to, aby genialitu v sobě probudil.

Podle zakladatele představuje zmíněná metoda další fázi lidské evoluce na naší planetě. Více než dvanáct milionů lidí z celého světa, včetně mnoha hvězd a známých osobností, prošli SMKM. Řada z nich se během výuky napojila na své osobní duchovní rádce. Absolventi založili celou řadu dalších seminářů hnutí Nového věku,

28 ZÁPAS O DUŠI

jako jsou EST/The Forum (Werner Erhard) a Dynamika myslí (Alex Everett) atd.

Josef Silva o sobě prohlašuje, že je křesťan (římský katolík) a zdůrazňuje, že jeho metoda je v souladu s křesťanskou vírou a vyznáním. Nicméně jeho minulost je spojena se spiritismem, médií, hypnózou, rosekrucianstvím a dalšími okultními jevy, které zpochybňují Silvovo křesťanství. Silva prohlašuje, že měl věštecké schopnosti od dětství a přiznává, že metoda kontroly myslí vznikla za pomoci osobních duchovních rádců. Silvovo spiritistické pozadí je očividné. On sám přiznává, že se nejedná o křesťanskou organizaci, ale rozhodně popírá, že jde o okultní metodu. Současně připouští, že se pokouší rozvinout schopnosti lidí tak, aby každému umožnil spojení s osobními vnitřními rádci nebo-li "duchovními učiteli". Tvrdí, že se neodvolává na žádnou teologii, ale současně zastává výrazný světonázor, který rozhodně není křesťanský. Základní moto studentů Silvovy metody pochází z delfské věštírny: *Poznej sám sebe a budeš znát světy a bohy*. Program se prý nesnaží změnit osobní filozofii ani náboženské přesvědčení absolventů.

Silva věří, že všichni lidé mohou řešit své problémy sami a vstoupit do nového tisíciletí využitím osobních psychických sil. Osobně zdůrazňuje, že lidé nemají spoléhat na něco takového, jako je zástupná smrt Pána Ježíše Krista pro odpuštění osobních hříchů, ale lidé se mají naučit odpouštět hříchy sami sobě. Říká: "Budeme-li přemýšlet o Kristu nebo zastávat názor, že Kristus musí vstoupit do našeho srdce, aby nás očistil svou krví v naději, že nás spasí, uvědomme si, že naše naděje na spásu je pouze iluzí. Ježíš nikdy neřekl, že jeho krev člověka spasí. Také napro-

hlásil nic o spasení těch, kteří ho přijmou do svého srdce; to říkají pouze nedělní kazatelé. Je podivné věřit slibům, že krev osoby ukřižované před dvěma tisíci lety může někoho očistit. Jak se může někdo znovu narodit, když ještě neumřel? Kazatelé celá staletí očekávají druhý příchod Pána Ježíše Krista a vyučují o tom. Já se odvažuji říci, že to tak není." Místo toho Silva učí, že Ježíš Kristus ve skutečnosti zdůrazňoval vstup do nebe ve stavu alfa mozkové aktivity prostřednictvím právě této metody.

Silva rovněž odmítá koncept Božství Pána Ježíše Krista a dodává, že "skutečná podstata Kristovy osoby a Božství není ve skutečnosti důležitá: Zdalí byl součástí Božství, unikátní Syn Boží nebo vysoce pokročilý avatar se stejnou svatostí, jakou máme my všichni, není tak podstatné jako skutečnost, že byl vyslán s velmi důležitým poselstvím. Avatar Ježíš měl napravit chybný vývoj lidstva, které nedovoluje plné využití pravé hemisféry mozku...". Rabín Ježíš je syn Boží. My jsme také syny stejného Boha, ještě ne tak vyvinutí jako rabín Ježíš, ale přesto jsme synové Boží. Sám Silva věří, že jednoho dne bude on sám větší než Ježíš.

Silvova metoda prý může "pomoci" člověku změnit smýšlení, zejména jeho postoje. Děje se to tak, že jedinec vytvoří svůj život znovu ve své mysli podle svého přání. Je to tzv. složená zkušenost. Silva ve své knize píše: "Smyslem složené zkušenosti je vytvořit a prožít umělou situaci, která by byla natolik detailní (podrobná), aby ji mysl přijala jako skutečnost. Proto je zakládána jako vzpomínka - aby se vám podařilo oklamat mysl, a tak překonat svá omezující přesvědčení a rozšířit své zóny pohodlí. Tak v budoucnu dosáhnete svých cílů."

Můžeme se ptát, jaký má smysl klamat mysli? Cožpak člověk žije jen proto, aby rozšiřoval zónu svého pohodlí? Člověk má věčnou žízeň po poznání. Stále hledá něco, čím by ji utišil. Chvilkovou úlevu nachází v krásě mezilidských vztahů a ve zlepšení prostředí, v němž žije.

Možná si říkáte, že mít rád lidi a chtít hezké věci není nic špatného. To opravdu není, ale blahobyt sám o sobě spokojenost nepřinese; věčnou lidskou žízeň neuhasí, nic z toho nikomu nenahradí věčný a opravdový pramen, Ježíše (Jan 7: 38). Každý, kdo si myslí, že v blahobytu je klíč ke štěstí, klame sám sebe. Jako každé učení Nového věku i Silvova metoda nám namlouvá, že stačí změnit svůj pohled na svět. A ještě větší lež je domněnka, že změníme-li svůj postoj, své mínění o skutečnosti, budeme spokojenější.

V České republice prošlo kursy Silvovy metody víc než šest tisíc lidí a nových studentů přibývá. Zájemci se mohou zúčastnit několika kurzů. Základní kurz relaxace je určen pro děti od 7 do 12 let a pro dospělé od 13 let a starším. Trvá 48 hodin, obvykle dva po sobě následující víkendy. Ultra kurs, postgraduální kurs a další specializované semináře se zabývají specifickými oblastmi života. Mezi ně patří např. kurzy kontroly ovládnání spánku, probuzení se, bdění, snů, bolestí hlavy, stresu, zlepšení paměti, kontrola tělesné váhy a odnaučování se různým zlovykům. Ba dokonce můžete vyhrát i v loterii! Cena kurzů se pohybuje řádově kolem několika tisíc korun a to je jistější než výhra v loterii. I pan Silva jako správný podnikatel s lidskou důvěrou (víc než dvanáct milionů stoupců) se přijel podívat na své žáčky do pražské Lucerny. Škoda, že našinci vyprázdňují své kapsy bez zaváhání

komukoliv, kdo umí svůj podvod obratně nabídnout a prodat.

The Facts on the Mind Sciences,

John Ankenberg;

Pomýlení,

Ing. Jana Hrdá a Dagmar Groslichová;

Reflex č.52/95

NA CO ČEKÁŠ?

Slovo Boží vyzývá každého člověka: "Nech se smířit s Bohem." Proč jsi do dnešního dne nepřišel k Pánu Ježíši? Čekáš, až budeš starší a moudřejší? Nebo až si pořádně užiješ života? Očekáváš okamžik, až ti svět nebude mít co nabídnout? Neměl by právě Pán Bůh být tím nejlepším, co můžeš získat?

Možná se vymluvíš, že dnes nemáš dost času, snad někdy jindy. To však může znamenat nikdy. Každý další rok se zdá člověku zase o něco rychlejší, o něco kratší. Práce přibývá a sil naopak ubývá. Čekáš, až se polepšíš? V to nedoufej! Bible říká, že lidské srdce je zlé a převrácené. Tíha hříchů bude na tebe doléhat čím dál víc!

Nebo snad čekáš, až se obrátí tví přátelé, rodina? Ale rozhodnout se pro Pána Ježíše musíš ty sám, to není kolektivní záležitost a nikdo to za tebe neudělá. A čekáš-li, až se rozhodne většina, čekáš marně. Písmo svaté říká, že cesta je úzká a brána, která vede k životu věčnému, těsná. Žel, bude málo těch, kteří projdou. Nečekej, nech se smířit s Bohem skrze oběť Pána Ježíše Krista! Pak projdeš i s tím největším nákladem hříchů, které smíš složit u Jeho nohou. Neotálej, jednoho dne se dveře milosti zavrou. Chceš zůstat venku? Pak na tebe dolehne těžké a definitivní poznání - JE POZDĚ.

- Z němčiny přeložila E. Doležalová -

**Nic není tak jisté jako
SMRT**

**Nic není tak dlouhé jako
VĚČNOST**

**Nic není tak hrozné jako
BOŽÍ SOUD**

ZVĚSTOVATELŮM EVANGELIA

- ◆ Avšak ty buď ve všem střízlivý, sná-
šej útrapy, konej dílo zvěstovatele
evangelia a cele se věnuj své službě.
(2 Timoteovi 4:5)

Těmito slovy Písmo pověřuje kazatele evangelia, aby nesli svým bližním do-
brou novinu Boží spásy. Jeden z bratrů
kazatelů po padesáti letech služby
nabízí osvědčené zkušenosti i nám.
Jaký tedy má být kazatel a evangelis-
ta? Měl by:

1. Znáť dobře tři biblické knihy:

- 📖 GENESIS - to jsou základy Bible
- 📖 ŘÍMANŮM - určuje doktrínu spase-
ní
- 📖 ZJEVENÍ - odhaluje události po-
sledních dnů

2. Čerpat ze tří biblických knih:

- 📖 ŽALMY - čteme pro povzbuzení a
chvály
- 📖 SKUTKY - pomáhají objevit zápal
pro službu
- 📖 PŘÍSLOVÍ - odhalují moudrost pro
praktický život

3. Využívat tři privilegia:

- * denní čtení Bible - nejen znát, ale
umět používat biblické principy pro
každou příležitost
- * pravidelná modlitba je tajemstvím
úspěchu evangelisty, jen tak poznáme
blízkost Boha
- * nikdy neztratit zájem o ztracené -
získávat duše pro Pána

4. Modlit se za tři věci:

- ♣ za naplnění Boží mocí
- ♣ za moudrost
- ♣ za lásku
- ◆ Milujte se navzájem bratrskou lás-
kou, v úctě dávejte přednost jeden
druhému. V horlivosti neochabujte,
buďte vroucího ducha, služte Pánu.
Z naděje se radujte, v soužení buďte
trpěliví, v modlitbách vytrvalí.
(Římanům 12:10-12)

5. Kázat tři druhy kázání:

- ☑ aby mohli být lidé spaseni, v kaž-
dém kázání by měla být jasná výzva
k přijetí Krista
- ☑ kázáním máme povzbuzovat jedni
druhé
- ☑ pamatuj, že napomínáme hříšníky a
vyučujeme svaté

Kazatel i jeho lidé budou stát tváří
v tvář řadě nástrah a pokušení.

6. Vyvarovat se tří pokušení:

- ♣ lenost - pokud kazatel zanedbává
osobní návštěvy a kontakt s věřícími,
dochází k poklesu návštěvnosti sboru
- ♣* vztah k opačnému pohlaví - pozor!
Mnoho kazatelů bylo vyřazeno ze
služby, právě kvůli tomuto prohřešku.
Nikdy ať není muž rádcem ženy
o samotě a naopak. Nikdy nebudte za
zavřenými dveřmi s osobou druhého
pohlaví, i když se jedná o otázky spá-
sy. T ak vznikají pomluvy a skandály.
- ♣* peníze - jsou často příčinou pádu.
Nelze Bohu sloužit kvůli penězům, na
straně druhé ne vždy je únosné konat
službu na vlastní náklady. Sbor má být
natolik citlivý, aby byly životní potřeby
kazatele zajištěny a kazatel natolik
hospodárný, aby svým životem byl
příkladem dobrého hospodáře.
- ◆ Starším, kteří svou službu konají
dobře, ať se dostane dvojnásobné
odměny, zvláště těm, kteří nesou
břemeno kázání a vyučování.
(1. list Timoteovi 5:17)

Kazatel, který je dobrým evangelistou, učitelem a hospodářem současně, je požeňáním pro každý sbor. Pamatujte, že kázání evangelisty bez důkladného biblického studia může rozšiřovat řady věřících, ale ne řady silných křesťanů. Biblické studium bez evangelizace bude vychovávat silné křesťany, ale nebude jich přibývat.

- E. Nickerson -

ZPĚTNÝ ÚDER STALINOVY POLITIKY

Ve třicátých letech Stalin nařídil čistku proti věřícím a zničení Biblí. Ve Stavropolu byl tento příkaz plněn s neočekávanou zufiřovostí. Byly zabaveny tisíce Biblí a velké množství věřících bylo posláno do "gulagů", vězeňských táborů, kde jich velká většina zahynula jako "nepřátelé státu".

Před několika lety přišla do Stavropolu misijní skupina. V té době ještě neznali historii města, ale ve chvíli, kdy tato skupina začala mít potíže s přepravou Biblí z Moskvy, někdo se zmínil o tom, že za městem existuje skladiště, kde leží už od Stalinových dob zabavené Bible.

Po mnoha modlitbách se konečně jeden z členů misijní skupiny osmělil a šel se zeptat, jestli jsou zde tyto Bible stále uloženy. Samozřejmě, že byly! Když se místních úředníků zeptal, zda by se mohly odvézt a znovu rozdat stavropolským občanům, dostal kladnou odpověď.

Následujícího dne se skupina vrátila s nákladním vozem a několika ruskými pomocníky, aby vše naložili. Jeden z pomocníků byl mladý muž, skeptik a agnostik, velice nepřátelského založení, který tam byl jen kvůli vidině jednodenní mzdy. Když nakládali Bible, někdo si všiml, že tento mladý muž

zmizel. Nakonec ho našli plačícího v rohu skladiště.

Vytratil se s tím, že si odnese Bibli sám pro sebe. To, co našel, jím otfášlo do morku kosti. Na vnitřní stránce Bible, kterou si vybral, byl vlastnoručně psané jméno jeho vlastní babičky! Byla to její Bible. Z tisíců Biblí, které ještě zůstaly ve skladišti, ukradl zrovna tu, která patřila jeho babičce, ženě celý život pronásledované pro svou víru.

Nebylo divu, že plakal. Poznal, že Bůh je skutečný. Jeho babička se bezpochyby za něj i za celé město modlila. Nález této Bible byl pro tohoto muže prvním duchovním zábleskem. Dnes je pro něj Bible stejně vzácnou četbou jako pro jeho babičku.

- Převzato z angličtiny -

**Křesťanské učení nikoho nespasí.
Spasit nás může pouze učitel křesťanství - a to je Pán Ježíš Kristus.**

CO PŘIPRAVUJEME?

Videokazety následujících přednášek a panelové diskuse:

EVOLUCE

KONEC KŘESŤANSTVÍ?

Ing. Pavel Steiger

PLATÍ ARGUMENT

O HODINÁŘI I DO 200 LETECH?

RNDr. Miroslav Král

RNDr. Jarmila Králová

DŮVOD ŽIVOTA

Ing. Blahoslav Balcar

TRAGICKÝ DARWINŮV OMYL

Pavel Kábrt

Zájemci zašlete předběžné objednávky na adresu redakce časopis ZOD. Cenu videokazet stanovíme a upřesníme podle počtu zájemců.

*Vaši vydavatelé,
Pavel a Klára Steigerovi*

**Připomínky a objednávky časopisu, kazet s pořady
HCJB - Dobrá novina, knihy "Zápas o duši" adresujte:**

České země

**HCJB - ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Box 77
251 01 Říčany u Prahy**

Slovensko

**HCJB - ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá**

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou "A"

Název účtu:
ZOD - HCJB World Radio
Číslo účtu:
Komerční banka Brno
96538-621/0100

Názov účtu:
HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko
Číslo účtu:
VUB Trenčín, exp. Stará Turá
49134-202/0200

Novinová zásilka
poštovné hrazeno
v hotovosti
u pošty
Velká Bíteš

HCJB - Dobrou novinu denně zachytíte z Ekvádoru
RÁNO: v létě v 7:00, v zimě v 6:00, tj. 5:00 UTC: **5 900 kHz - v pásmu 51 m.**
VEČER: v létě ve 20:00, v zimě v 19:00, tj. 18:00 UTC: **15 520 kHz v pásmu 19 m.**
Český rozhlas Dizeň připravujeme každou sobotu a neděli od 7:00 do 8:30
Velmi krátké vlny (VKV/FM): **101,7 106,7 105,3 102,4 100,8 MHz**
Proglas (z Hostýna) každou sobotu od 6:30 do 8:00 (VKV/FM): **90,6 MHz**
TWR Tirana každé pondělí a úterý ve 21:45 střední vlny: **1 395 kHz - 215 m.**

ZÁPAS O DUŠI vydává nakladatelství A-ALEF, Bořivojova 29, Ostrava
Redaktoři Ing. Pavel a Klára Steigerovi, P.O. Box 77, 251 01 Říčany u Prahy
Jednatel Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš
Tiskárna František Pavelka, ČSA 225, 742 58 Příbor
Vychází šestkrát do roka. **NEPRODEJNÉ!**
Podávání novinových zásilek povoleno:
Oblastní správou pošt Brno č.j. P/2 - 3121/94 ze dne 13.9.1994.
Dohledací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.